Christus Rex

Glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Broj 3 – prosinac 2014.

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji,
dragi vjernici,

u ovom trećem broju Službenog glasnika FSSPX-a možete pročitati prije svega opširnu dokumentaciju o izvanrednoj Biskupskoj sinodi koja se održala u Rimu od 5. do 19. listopada ove godine. Ona iznosi na svjetlo dana, kako se nakon opadanja vjere i nadnaravnog poretka Crkve, sada napadi neprijatelja Crkve usmjeruju protiv kršćanskog moralnog nauka. Nije li zapanjujuće, da potpuno pristrani Izvještaj od 13. listopada pod određenim uvjetima preporuča pričest za rastavljene i „ponovno oženjene“, te predstavlja homoseksualce kao obogaćenje za kršćansku zajednicu? Da li je to bilo zamislivo prije samo 20 godina, a kamoli prije II. Vatikanskog sabora? Kardinal Kasper, glavni promicatelj tog neodgovornog rasipanja vjerskog dobra, rekao je 18. rujna u jednom intervjuu, da stojimo kao kod II. Vatikanskog, pred novim izazovom. Tada se utvrdilo, da su elementi crkvenosti prisutni i u nekatoličkim kršćanskim zajednicama. Sada bi se moglo analogno zaključiti, da se elementi kršćanskog braka nalaze također u drugim oblicima zajedničkog života izvan braka, kao što su npr. vjernost, uzajamna skrb itd. Ta pogrešna gledišta ušla su potom praktički nepromijenjena u Izvještaj Sinode pod br. 17 i 18. Ne moramo li tom potpuno iskrivljenom zaključku suprotstaviti jedan sasvim drugi: da ako nema nikakvog elementa sakramentalnog braka u nezakonitoj vezi i preljubu – kao što je očito – tada također nema nikakvog elementa crkvenosti u nekatoličkim kršćanskim zajednicama. Da, to je istina. Pročitajte opsežnu dokumentaciju o Sinodi i spoznat ćete, koliko je nužno danas, ne samo obrana vjere, nego i kršćanskog moralnog nauka.

Zato Vas molim, da se s obiteljima i svim svojima uključite u križarsku vojnu za kršćansku Hrvatsku prema Božjim zapovijedima. Proširite ovu inicijativu i potaknite svoje prijatelje i poznanike da se uključe.

Jedan plod puno molitava i žrtvi mogli smo na današnji dan vidjeti u Zaitzkofenu: p. Tilošanec, koji se od studenog 2013. nalazi ondje u Bogosloviji, danas je položio svoje prvo obećanje vjernosti kao član Svećeničkog bratstva sv. Pija X. U ovom broju *Službenog glasnika* možete pročitati njegovu propovijed, koju je održao za svoju mladu Misu u Bogosloviji 6. veljače.

On će u božićnom vremenu na različitim mjestima u Hrvatskoj (Zagreb, Split i Dugo Selo) služiti svetu Misu po tradicionalnom obredu.

Srdačno želim Vama i svim Vašima puno blagoslova i brojnih milosti o novom rođenju našeg Gospodina Isusa Krista i zaštitu presvete Majke u novoj 2015. godini.

S predbožićnim, svećeničkim blagoslovom,

Pater Stefan Frey
Poglavar Distrikta

Jaidhof, na blagdan Bezgrešnog Začeća, 8. prosinca 2014.

* * *

Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 83

Kako stanje Crkve biva sve gore i gore, biskup Fellay nas podsjeća na gotovo proročku viziju koju je budući papa Benedikt XVI. imao prije 17 godina o budućnosti Crkve. Usred ove katastrofe, FSSPX se nastavlja razvijati i raditi za posvećenje duša, s osobitom brigom za katoličke obitelji, škole i ignacijanske duhovne vježbe; te iznad svega za formaciju i posvećenje svećenika.

Dragi prijatelji i dobročinitelji,

Prije sedamnaest godina, budući Benedikt XVI. predstavio je svoju viziju budućnosti Crkve; u to vrijeme se činila vrlo pesimističnom. On je predvidio da će Mistično Tijelo biti toliko fragmentirano da će se svesti na nekoliko malih živih skupina, iako okruženih općom dekadencijom:

„Možda je došlo vrijeme da kažemo zbogom ideji tradicionalno katoličkih kultura. Možda se suočavamo s novim i drugačijim razdobljem u povijesti Crkve, gdje će kršćanstvo ponovno više nalikovati sjemenu gorušice, gdje će postojati u malim, naizgled beznačajnim skupinama koje će ipak živjeti intenzivnu borbu protiv zla i donositi dobro u svijet...“[1]

„Crkva... će se manje poistovjećivati s velikim društvima, više s manjinskom Crkvom; ona će živjeti u malim, vitalnim krugovima stvarno uvjerenih vjernika koji žive svoju vjeru. No, upravo na taj način ona će, biblijski gledano, opet postati sol zemlje.“ [2]

Katastrofalna vizija budućnosti Crkve

Je li ova vizija rezultat osobne mudrosti kardinala Josepha Ratzingera, ili je nadahnuta nekim drugim izvorom, kao što je fatimska tajna? Samo on bi nam mogao to reći. Bez obzira o čemu se radi, postupno, i osobito nakon Koncila, svjedoci smo polaganog nestajanja Crkve kakva je izgledala barem 1500 godina, drugim riječima, kao društva koje je duboko prožimalo cijeli ljudski život, cijeli društveni organizam, nastojeći oblikovati duboko skladnu cjelinu s vremenitom stvarnošću, čak i ako su svjetovne vlasti često pokušavale zadirati u duhovni autoritet Crkve.

Od Francuske revolucije promatramo ne samo razdvajanje tih dvaju sila, već i neprekidnu odlučnost da se suzbije i smanji blagotvoran utjecaj Crkve na ljudsko društvo. Od postkoncilskog razdoblja, sa zbunjujućim smanjenjem broja svećeničkih zvanja, s gubitkom stotine tisuća redovnika i redovnica koji su dali svoje živote za Boga i bližnjega, prisutnost Crkve u školama, bolnicama, i u društvenom i političkom životu gotovo je nestala. Nisu poduzete ozbiljne mjere kako bi se zaustavilo ovo katastrofalno nestajanje Crkve iz društva. Do sada je ona praktički potisnuta u sakristiju. Što je još gore, u zemljama koje je Crkva obasipala dobrim djelima, u zemljama koje su se nekad zvale kršćanskima, čak su i crkve i sakristije

prazne.... Više nismo daleko od gotovo proročke vizije kardinala Ratzingera.

No, te vanjske fenomene prate drugi koji pripadaju unutarnjem životu Crkve; oni su znakovi slabosti pred licem neprijatelja koji više nije vani, nego unutra. Jedinstvo vjere i jedinstvo vlasti Svete Crkve se sve više i više temeljito raspada; i liturgijsko jedinstvo s 'kreativnim' opcijama koje nudi nova Misa, osobito s porastom broja euharistijskih molitava, odavno je razbijeno. Što se tiče morala, posljednja sinoda o obitelji tragično je pokazala širenje proturječnih mišljenja koje prevladavaju u tom području, koje vlasti više ne mogu zaustaviti, ako ih već aktivno i ne promiču...

Usred ove katastrofe, kako su zapazili mnogi promatrači, bez sumnje naše skromno Bratstvo izgleda kao „mala, naizgled beznačajna skupina koja ipak živi intenzivnu borbu protiv zla i donosi dobro u svijet...“. Ako nas s jedne strane pogled na unakaženu Crkvu duboko rastužuje, s druge strane, pjevamo svaki dan Magnificat zbog čuda koje nam Svemogući omogućuje ostvariti.

Katolička obitelj

U ovih nekoliko redaka željeli bismo Vam dati uvid u trenutni razvoj Bratstva, koje, unatoč udarcima koje prima sa svih strana, neprestano širi milost dobroga Boga i učvršćuje duše na njihovom teškom, opasnom hodočašću u Nebo. Odavno smo shvatili da osobitu pažnju treba posvetiti kršćanskoj obitelji, svetom ognjištu gdje se rađaju djeca, određena ne samo za život na zemlji, nego za život Neba. Ima nešto zastrašujuće i dijabolično u rafiniranoj okrutnosti koja se koristi za udar po ovom svetištu, počevši od života nerođenog djeteta u majčinoj utrobi.

S obzirom na broj velikih obitelji koji mirno njeguju krepost i traže slavu Božju, ne zanemarujući svoje dužnosti prema svojim bližnjima i društvu ─ sasvim suprotno! ─ možemo samo blagoslivljati našega Gospodina i diviti se takvom moćnom djelovanju milosti! Da, drage obitelji, iako kršćanski život ima svoje zahtjeve, Božja pomoć i milost su neiscrpivi, bez obzira na okolnosti koje mogu često od vas zahtijevati određeni heroizam. Samom činjenicom svoga kršćanskog života i svojih napora, dajete dokaz da je ovaj život još uvijek moguć, a da su oni koji napuštaju Božje zapovijedi da bi tražili druge načine zabave u suvremenom svijetu, defetisti koji su izgubili duh vjere koji bi trebao oživljavati svakog kršćanina.

Katolička škola

Ovaj život vjere treba štititi, a kako bi se razvio, potrebna je katolička škola. To je uvijek bila glavna briga Crkve, i to tolika da ona ozbiljno obvezuje roditelje da bdiju nad katoličkim odgojem svoje djece, pa čak i danas prijeti sankcijama onima koji zanemaruju svoju dužnost! [3]

To je ozbiljna, vrlo specifična briga: gdje danas pronaći izvorno katoličke škole u kojima nauk vjere doista prožima sve predmete koji se uče? Gdje ćemo naći ustanove koje pripremaju buduće očeve i majke za bitke koje se moraju boriti u ovom svijetu kako bi se osvojilo Nebo?

To je razlog zašto se jedan od naših glavnih napora tiče škola. Diljem svijeta posvećujemo im većinu naših resursa, i ljudskih i materijalnih. A u stvari stotinjak škola različitih veličina formiraju tisuće nepokolebljivih kršćana sutrašnjice.

Ignacijanske duhovne vježbe

Iako obitelj i škola pružaju neophodnu zaštitu za mlade ljude koji se obrazuju, što se može učiniti kako bi se podržalo one koji ostavljaju svoj roditeljski dom i odlaze u svijet? Jako se brinemo za ustrajnost tih mladih na putu dobra i kreposti, koji pokušavaju održati svoje duše u stanju milosti usred tako izopačenog svijeta. I tako ne možemo naći nikakvog jačeg protuotrova od ignacijanskih duhovnih vježbi, koje sasvim sigurno smatramo jednim od najvećih blaga i sredstava posvećenja koje nam je dano ─ odmah nakon svete Misne Žrtve i svete Krunice. Vježbe su uistinu načinjene za naše vrijeme i sposobne su pružiti hrabrost, snagu i junaštvo danas potrebno svim dušama dobre volje. To je razlog zašto vas uporno pozivamo da ne zanemarite ovo sredstvo koje imate na raspolaganju. Bez sumnje, smatramo duhovne vježbe jednom od udarnih snaga Bratstva i uzrokom tog istinskog čuda milosti koje je kršćanski život danas.

Svećenik i Misa

Ali nadnaravni život ne bi bio moguć bez svećenika, povlaštenog instrumenta kojeg Bog želi i izabire za širenje tog života u mističnom tijelu, posebice kroz presvetu Misnu Žrtvu. Bliska veza koja bi trebala ujedinjavati svećenika i Misu je oporuka koju nam je nadbiskup Lefebvre ostavio. Jer Misa je izvor svega posvećenja, i svećenik, prije svih ostalih,

mora duboko piti iz tog izvora, kako bi onda mogao koristiti dušama koje su mu povjerene: „I za njih posvećujem samog sebe“, rekao je naš Gospodin „da i oni budu posvećeni u istini.“ (Iv 17,19)

Ova tajna je u srcu naših bogoslovija. Mi ljubomorno bdijemo nad njom, pažljivo proviđajući sve što može poslužiti uljepšanju liturgijskih obreda. Ljepota vanjskih znakova odražava uzvišenost tajni po kojima se zbiva naše otkupljenje. Tako su ovi obredi, istovremeno veličanstveni i intimni, poput uvoda u Nebo.

Misa je radost i dnevna privilegija naših oko 200 bogoslova, kao i 40-ak pripravnika za bogosloviju u naših šest bogoslovija na četiri kontinenta. U SAD-u nas njihov sve veći broj obvezuje na izgradnju novog sjemeništa, u Virginiji. Ono bi trebalo biti pod krovom do sljedećeg proljeća.

Štoviše, mnoge crkve grade se gotovo svugdje u svijetu, što pokazuje dinamizam vjere. Da, doista, vjera može pomicati planine! Čvrsto vjerujem da samo vjera može objasniti taj fenomen, koji nadilazi ljudske sposobnosti. Hvala Bogu, vaša stalna velikodušnost i vaš gorljivi žar su omogućili ta dostignuća. Molimo vas da prihvatite našu najdublju zahvalnost. Budite uvjereni u zahvalne molitve bogoslova, svećenika, časne braće i časnih sestara koji svaki dan mole Boga da vaša dobra djela nagradi stostruko.

Neka vas Blažena Djevica uzdrži u ljubavi i miru, dragi moji prijatelji, a njezino Bezgrešno Srce neka vas dovede do vječnog blaženstva.

Na blagdan Prikazanja Blažene Djevice,
21. studenog 2014.

+ Bernard Fellay

[1] Le Sel de la Terre, Flammarion, 1997., str. 16.
[2] Isto. str. 214
[3] Usp. Zakonik kanonskog prava iz 1917., kan. 2319, § 2-4 ; ZKP 1983., kan. 1366

* * *

Propovijed p. Marka Tilošanca kod mlade Mise
(Zaitzkofen, 6. veljače 2014.)

Dragi bogoslovi, draga braćo,

Ovo je, na jedan određeni način, moja treća mlada Misa. Prva je bila po novom obredu, i tu je bilo velikih trzavica sa župnikom koji nije bio baš prijateljski naklonjen prema tradiciji. Druga je bila u uvjetima motuproprija, gdje je bilo do zadnjeg trenutka neizvjesno hoće li se održati, zbog prijetnji dotičnog biskupa koji također nije bio naklonjen prema tradiciji. I konačno, doživio sam i to da nema više takvih strahova oko organizacije mlade Mise.

Pružila se prilika, da u istinski slobodnom, ali ponajviše, istinski tradicionalnom katoličkom okružju proslavim ovaj trenutak zahvale za veliku Božju milost, dar svetoga reda, i mogu zajedno s riječima evanđelja kazati: *Desideravi manducare hoc pascha vobiscum*. Ova sveta Misa je znak ostvarenja moje želje da se u potpunosti posvetim u službi Gospodinu, na najizvrsniji način, kako je to Gospodin odredio i kako Crkva želi, slijedeći tradiciju Crkve. Put do ovog trenutka nije bio lagan, i time više, moja zahvalnost biva veća, što mi je Gospodin na taj način, uz trud i muku, pokazao put, i otkrio mi to blago koje danas uistinu nije lako pronaći.

O značenju i veličini tog dara, smatram da ne trebam ovom prilikom previše govoriti. Svi ste vi zasigurno imali prilike dobro upoznati smisao i svrhu svetog svećeništva, u trajnoj prisutnosti svete liturgije, prave katoličke teologije, duboke svećeničke duhovnosti. Želio bih, ipak, dati nekoliko poticaja da si još više posvijestimo veličinu Božje milosti, što smo svi mi ovdje, i da se nalazimo na putu vjekovnog poslanja Crkve, s obzirom na trenutne prilike u kojima se ona nalazi.

Ne smijemo nikad smetnuti s uma, koliko je težak i zahtjevan put do tradicije Crkve. Koliki su brojni svi oni vijugavi, krivi putovi, pa i slijepe ulice, i koliko je teško pronaći onaj put, kojim Gospodin želi da najradije, ili uopće, idemo. Koliki su brojni izazovi i ponude u današnjem svijetu, kakve su sve okolnosti koje ljude usmjeravaju u njihovim životima. Možemo reći, da su ljudi poput putnika, zalutalih u neku nepoznatu zemlju, i nasumično traži neki cilj, za kojeg ne znaju gdje se točno nalazi, i ne znaju put. Vjerujem, da smo svi mi, svatko na svoj način, iskusili tu stvarnost u svojim životima. Možda smo mi sami, možda naši roditelji,

doživjeli jedan susret, ili providonosan splet okolnosti, koji će usmjeriti naše živote u sasvim drugom smjeru od onog uobičajenog. Došli smo do spoznaja o vjeri, do svete Mise, koja nudi nešto više, u kojoj smo mogli jasno prepoznati odraz božanske istine.

Te zrake istine u današnjem su svijetu prigušene. Postavljamo si pitanje, zašto je to tako, zašto tako velika dezorijentacija, u kojoj je teško pronaći pravi put, kojim Gospodin želi da idemo. Razlog je velika kriza koja je zahvatila Crkvu danas. Što Crkva više ne vrši svoju ulogu, na način kako bi to trebala, da bude svjetlo svijetu, i grad na gori. Umjesto toga, to svjetlo, koje je sveta tradicija Crkve – najjasniji i najčišći izraz njezine vjere, stavljeno je pod posudu, ili u kut.

To je kriza koja zahvaća sve segmente života Crkve. Obuhvaća vjeru, teologiju, liturgiju, disciplinu, duhovnost, moralni život, kako vjernika tako i svećenika. Nijedna institucija, nijedan oblik ili segment djelatnosti Crkve, nije ostao pošteđen, pa tako ni, naročito, bogoslovije. U modernim bogoslovijama, stvari izgledaju puno drukčije nego bi to trebalo biti, i kao što je uvijek bilo, u istinski katoličkim bogoslovijama. Uvedena su, i provode se, ovisno o stupnju zahvaćenosti krizom i fazi revolucionarnog procesa, načela koja teže njihovom posvjetovnjačenju i desakralizaciji. U modernim bogoslovijama, služi se najprije defektna liturgija, u kojoj se čovjeka stavlja na isto mjesto s Bogom, sa svim zlouporabama koje odatle izlaze. Poučava se teologija koja u brojnim segmentima stoji u suprotnosti s vjekovnim naukom i tradicijom Crkve, kojom se stavljaju u sumnju određene istine vjere. Odgoj u bogosloviji bazira se na principu autoformacije. Bogoslovima se ostavlja toliko širok prostor u odgoju, kao da se čovjeka promatra iz perspektive pelagijanizma i imanentizma, kao da je njegova narav po sebi direktno usmjerena prema konačnom vrhovnom cilju, i da sve što mu je potrebno da taj cilj postigne, već ima u samome sebi i nije mu potrebno da to primi iz nekog izvanjskog izvora. Nema jasnog duhovnog vodstva, nema jasne discipline, osoba je prepuštena sama sebi i toleriraju se brojne moralne neurednosti. Ne obdržava se šutnja, nema ni priprave ni zahvale za svetu Misu, tu je posvjetovnjačenost u izvanjskom držanju, u govoru i ponašanju. Na tome se u konačnici temelji pastoralno djelovanje, u kojem prvotnu ulogu imaju menadžerske i socijalne sposobnosti. I sve se to, čak i uz dobru volju, mora tolerirati i nema nikakve šanse za potpunim oporavkom, jer se radi o začaranom krugu koncilske revolucije u Crkvi.

Ali na ovome mjestu, već od prvog trenutka, osjetio sam nešto drugo. Od početka mog svećeničkog poziva, čak i kad nisam ništa znao o tradicionalnom pokretu, odmah sam mogao primijetiti da u modernoj bogosloviji nešto nije u redu. Imao sam neki osjećaj, da bi to moralo biti nešto više, bolje; da to nije ono najviše što možemo dati za Boga u svećeničkoj formaciji. I kako sam se počeo upoznavati sa spoznajama o tradicionalnoj Misi i trenutnoj krizi u Crkvi, često sam si zamišljao, kako bi trebalo tu bogosloviju promijeniti, koje bi reforme trebalo uvesti. Imao sam jako puno ideja, što bi sve točno trebalo promijeniti – što ukinuti, kakve novosti uvesti. Sve dok nisam prvi put došao ovdje. Tada sam, istog trenutka, shvatio da je upravo to bogoslovija kakvu sam zamišljao, kakvu sam od prvog trenutka imao kao ideal. Da ništa ne treba izmišljati, ništa uvoditi – potrebno je samo slijediti ono što nam sama Crkva u svojoj vjekovnoj tradiciji daje.

Tu sam pronašao nauk Crkve, koji sam prije morao prekopavati po Denzingeru i zabačenim priručnicima, liturgiju u kojoj je Bog potpuno i isključivo u središtu, a čovjek je samo instrument božanskog djelovanja, disciplinu i red koji omogućava čovjeku da ispravi svoje neuredne navike, mjesto gdje se netko može konačno normalno osjećati u reverendi, pastoralno djelovanje koje proizlazi iz duhovnog života i daje prvenstvo Božjoj milosti. Ne samo nadnaravne, nego i naravne vrijednosti – bratska ljubav i zajedništvo, istinski društveni život. A povrh svega – šutnja, sabranost, razmatranje, uronjenost u Božju prisutnost, svetost života. To su u konačnici sredstva, i ciljevi našeg svećeničkog, i uopće kršćanskog poslanja.

Zato dragi bogoslovi, cijenimo uvijek ovo veliko blago kojemu imamo pristup, i neka ovo bude trenutak zahvalnosti za Božju milost, što nas je bez ikakvih naših zasluga pozvao da budemo dio ove male trupe za obnovu današnje Crkve, kutka u kojem svjetlo tradicije – istinske naravi Crkve, još uvijek sja, i neka nas Gospodin, po zagovoru Blažene Djevice Marije i sv. Pija X., sačuva u vjernosti njegovom pozivu, kako bismo u svetosti života, mogli biti sredstvo u njegovim rukama, da svjetlo tradicije ponovno obasja Crkvu i podari svoj božanski mir čitavom svijetu.

* * *

Dokumentacija o Biskupskoj sinodi o obitelji u Rimu

1. P. Franz Schmidberger: Nemilosrdnost kardinala Kaspera prema rastavljenima i ponovno oženjenima

U Rimu će se ove jeseni održati izvanredna Biskupska sinoda o temi obitelji, a ona će usredotočiti svoje rasprave na osobit način na probleme kršćanske obitelji u svijetu obilježenom sekularizmom: suživot bez braka, rastavu, kontracepciju, itd. U pripremi za nju, Vatikan je poslao biskupima poseban upitnik, s iscrpnim pitanjima o bračnom moralu, na koja su duhovni vođe trebali odgovoriti. U nekim zemljama, posebno njemačkog govornog područja, biskupi su proslijedili upitnike odabranoj grupi vjernika, koji su odgovorili kako se i očekivalo.

Odgovori pokazuju koliko je već napredovalo propadanje kršćanskog bračnog morala među bivšim kršćanima. U odgovoru na pitanje: „Smatrate li da je korištenje tzv zabranjenih metoda kontracepcije bilo grijeh?“, 86% ih je odgovorilo: „ne“, a 14% „da“. Sljedeće pitanje: „Jeste li se uzdržavali od primanja Euharistije?“. Ovdje ih je 90% odgovorilo: „ne“, a 10% „da“. U biskupiji Aachen, vidljivo je iz odgovora da je „bračno i spolno ćudoređe Crkve ... za mnoge prepreka na putu vjere“. U biskupiji Bamberg odgovori „izražavaju kritički stav prema moralnom nauku“. U biskupiji Essen, ispitanici su se izjasnili za „omogućavanje ceremonije blagoslova homoseksualnih parova“. U biskupiji Freiburg, „zajednički život prije vjenčanja u crkvi nije iznimka nego običaj“. U biskupiji Köln, „nauk Crkve se smatra nečim što je s drugog svijeta i iz drugog vremena“. U biskupiji Magdeburg „Crkva je u velikoj mjeri izgubila svoj autoritet kao vodilja u području braka i obitelji“. U biskupiji Mainz, „zabranu umjetnih metoda kontracepcije odbacuju gotovo svi, ili je uglavnom smatraju potpuno nevažnom“. U biskupiji Osnabrück „sve više i više ljudi se okreće od Crkve“. U biskupiji Rottenburg „zabranu prezervativa se smatra kriminalnim“. U biskupiji Trier, oni koji su odgovorili na upitnik očekuju „da će im se pokazati milost u pitanjima braka, njegovog neuspjeha, novog početka i seksualnosti.“ [1]

Razorna uloga kardinala Kaspera

Tijekom tjedna od 17. - 22. veljače Sveti Otac je sazvao konzistorij, koji je trebao završiti proglašenjem novih kardinala; njegov rad bio je posvećen osobito pripremama za biskupsku sinodu. Kardinal Kasper je imenovan od strane pape kao jedini govornik, te je u četvrtak ujutro, 20. veljače, govorio opširno braći kardinalima. Prije nego što detaljno proučimo što je rekao, želimo rasvijetliti njegove teološke pozicije.

Rođen 1933. i zaređen za svećenika 1957.; posvetio se akademskom radu, imenovan za docenta teologije uz Hansa Künga, a 1989. za biskupa biskupije Rottenburg-Stuttgart. Tijekom deset godina na tom položaju, osobito 1993., zajedno sa sadašnjim kardinalom Lehmannom i nadbiskupom Fribourga Saierom (sada pokojnim), izradio je plan u prilog sakramentalne pričesti za razvedene i „ponovo oženjene" katolike, što je odlučno odbio tadašnji pročelnik Kongregacije za nauk vjere, kardinal Ratzinger. Godine 1999. biskup Kasper je pozvan u Rim kako bi postao tajnik Papinskog vijeća za promicanje jedinstva kršćana; ubrzo je postao predsjednikom toga vijeća. Bio je intenzivno uključen u izradu i potpisivanje Zajedničke izjave iz Augsburga između katolika i protestanata 1999. 2010. je zbog svoje dobi iz svog ureda otišao u mirovinu, ali je tijekom papinskog izbora prošle godine bio odlučan zagovornik uzdizanja kardinala Jorge Bergoglia na papinsko prijestolje.

Pogledajmo sada nakratko Kasperov znanstveni rad proučavajući pobliže nekoliko njegovih spisa. On je 1967. naveo u jednom članku: „Bog koji stoluje nad cijelim svijetom i poviješću uvreda je za čovjeka. Mora ga se nijekati poradi čovjeka, jer on zahtijeva za sebe dostojanstvo i čast koji po pravu pripadaju čovjeku .... Moramo se oduprijeti tom Bogu, ne samo radi čovjeka, nego i radi Boga. On uopće nije pravi Bog, nego bijedni idol. Jer Bog koji se pojavljuje jedino uz povijest i iznad nje, a koji nije i sam povijest, jest ograničeni Bog. Ako mi takvo biće zovemo Bogom, onda radi Apsolutnog moramo postati apsolutni ateisti. Takav Bog izvire iz krutog svjetonazora; on je jamac statusa quo i neprijatelj novog". [2]

U svojoj knjizi Einführung in den Glauben (Uvod u vjeru), on izražava mišljenje da dogme mogu „biti potpuno jednostrane, površne, tvrdoglave, glupe i nerazborite". [3]

U svojoj studiji Jesus der Christus piše s obzirom na izvještaje o čudima u Novom zavjetu: „S književno-kritičkog stajališta, uočavamo tendenciju pojačavanja važnosti, pretjerivanja i umnažanja čuda .... Time se građa izvješća o čudima znatno smanjuje“. [4] Nadalje izvještaji o čudima su, po njegovom mišljenju, „pridavanje nekršćanskih motiva Isusu, kako bi se naglasila njegova veličina i moć.... Iz povijesne perspektive, mnogi izvještaji o čudima su dokazano projekcije uskrsnog iskustva na Isusov zemaljski život, ili anticipirajuća predočavanja proslavljenog Krista“. [5] To je slučaj naročito s pričom uskrisavanja Jairove kćeri, mladića iz Naima i Lazara. „Tako čuda koja pokazuju moć nad prirodom dokazuju da su naknadno dodana izvornoj tradiciji.“ [6]

O najstarijem evanđeoskom izvještaju o Kristovom uskrsnuću (Mk 16, 1-8), on je komentirao: „da to nisu povijesni detalji već prije stilska sredstva koja nastoje zadobiti pažnju i stvoriti napetost“. [7] Kasper ne poništava samo vjeru u uskrsnuće Gospodinovo nego cijelu kristološku dogmu. On piše: „Prema sinoptičkim evanđeljima Isus sebe nikad ne naziva Sinom Božjim. Zbog toga se sam (izraz) Sin Božji jasno pokazuje kao ispovijest vjere Crkve“. [8] U drugom odlomku kaže: „Stoga se najvjerojatnije nije sam nazvao ni Mesijom ni slugom ili Sinom Božjim a vjerojatno ni Sinom Čovječjim“.[9] Dogma da je Isus „pravi Bog i pravi čovjek“, je „nešto što se može preispitati“. [10] Nije li ovo modernizam u užem smislu, modernizam u svom čistom obliku? A tog čovjeka je papa zadužio da održi predavanje Konzistoriju o obitelji i hitnim problemima s kojima se obitelj danas suočava! No, može li takva modernistička vjera još uvijek služiti kao osnova za kršćanski moral? A gdje tu uopće ima znaka straha Gospodnjega, koji je početak svake mudrosti? (vidi Ps 110: 10)

Govor Kardinala Kaspera na Konzistoriju 20. veljače 2014.

No, vratimo se predavanju koje je u obliku knjige objavio Herder Verlag 10. ožujka, baš na vrijeme za plenarno zasjedanje Njemačke biskupske konferencije. Zasigurno ste u zabludi ako sumnjate da je ta činjenica slučajna.

U prvom dijelu kardinal govori o obitelji u redu stvaranja i kršćanskog otkupljenja i govori o strukturama grijeha u obiteljskom životu te o obitelji kao o kućnoj Crkvi. U svemu tome, svakako, nalazimo pojedinu misao koja je ispravna i dobro izražena. Npr., na stranici 42. čitamo: „Ako želimo imati novo srce to uvijek iznova zahtijeva novo formiranje srca i

pretpostavlja kulturu srca. Obiteljski život treba njegovati na tragu triju ključnih riječi Svetoga Oca: molim, hvala i oprosti. Moramo imati vremena jedni za druge i slaviti subotu ili nedjelju zajedno i uvijek iznova vježbati uzdržljivost, praštanje i strpljivost; uvijek su iznova potrebni znakovi dobronamjernosti, uvažavanja, nježnosti, zahvalnosti i ljubavi. Zajednička molitva, sakrament pokore i zajedničko slavljenje Euharistije su pomoć stalnom jačanju spone braka koju je Bog stavio oko supružnika. Uvijek je lijepo sresti ostarjeli bračni par koji se i u poodmakloj dobi još ljube na zreli način. To je također znak otkupljenog čovječanstva“. Ali, je li obitelj uistinu „put Crkve“, kako kardinal tvrdi na kraju 4. poglavlja? Nije li Crkva, umjesto toga, put obitelji?

Nema sumnje, međutim, da je glavni naglasak čitavog govora na problemu razvedenih i „ponovo oženjenih“ katolika, u 5. poglavlju. Sasvim je u pravu kad primjećuje da je sve veći broj razorenih obitelji tragedija za budućnost Crkve. Na žalost nema naznaka dubljih razloga za ovaj razvoj: razvodnjena, skraćena i iskrivljena pouka u vjeri, ili potpuni nedostatak te pouke, ne samo godinama, nego već desetljećima, u svezi sa svetošću braka kao slike veza između Krista i njegove zaručnice, Crkve, a time i nerazrješivosti bračnih veza. Tu se mora jasno optužiti biskupe, koji su kao učitelji vjere i morala u svojim biskupijama strahovito zanemarili svoju dužnost. Npr., kardinal Kasper, kao biskup Rottenburga, nije bio poznat po obrani svetosti i nerazrješivosti braka, u zgodno i nezgodno vrijeme, u svojim propovijedima, katehezama i predavanjima.

Predavač je u pravu kada kaže da se možemo „diviti i podržati ... heroizam napuštenih supružnika, koji su prepušteni sami sebi i utiru svoj put kroz život sami“ (Str. 55). Ali, zapravo kršćanstvo s vremena na vrijeme zahtijeva takvo junaštvo, koje se ne može postići ljudskom snagom, ali svakako može uz pomoć Božje milosti, kao što pokazuje čak i u naše vrijeme ponašanje mnogih napuštenih supružnika koji ostaju vjerni. Nije li Pavao rekao da može učiniti sve u Onome koji ga jača?

Od sljedećih nekoliko rečenica kardinala Kaspera diže se kosa na glavi: „No, mnogi napušteni supružnici su, radi djece, ovisni o novom partnerstvu i novom građanskom braku, od kojega ne mogu opet odustati, a da ne pogriješe. Često u takvim zajednicama, nakon njihovih prethodnih gorkih iskustava, uživaju ljudsku sreću, doista pravi dar s neba“ (str. 55, kurziv). Reći ćemo to bez uvijanja: takva nova veza je i dalje napad na nerazriješivost braka i ozbiljan grijeh. Spremno priznajemo da se, zbog

djece rođene u takvoj grešnoj vezi, od nje ne može jednostavno odustati; ali stranke moraju živjeti kao brat i sestra. Prema tome ne pomaže puno ono što kaže u sljedećem paragrafu: „Nerazrješivost sakramentalnog braka i nemogućnost sklapanja drugog sakramentalnog braka dok je drugi supružnik živ, obvezni je dio vjerske tradicije Crkve“ (str. 55).

Malo dalje u tekstu otkrivaju se prave misli kardinala i njegovih prijatelja istomišljenika. Tamo piše: „Nalazimo se i danas u situaciji sličnoj onoj posljednjeg koncila, kad se razgovaralo i o pitanju ekumenizma ili vjerske slobode. Tada je, također, bilo enciklika i odluka Svetog oficija za koje se činilo da blokiraju put prema naprijed. Ipak, ne dovodeći u pitanje obvezujuću dogmatsku tradiciju, koncil je otvorio vrata“ (str. 57). To je ono zbog čega je bratstvo sv Pija X. žalilo godinama: Koncil je otvorio vrata koja vode do zablude, a time je u biti odgovoran za pokoncilski kolaps. Njegova Uzoritost opravdava ovaj „daljnji razvoj“ „hermeneutikom koja je u isto vrijeme pravna i pastoralna“ (str. 60).

Iako papa Benedikt XVI nije dopustio razvedenima i „ponovo oženjenima“ katolicima primanje sakramentalne pričesti, on je priznao da bi oni mogli primiti duhovnu pričest, kako to govornik prenosi; i on se pita zašto onda oni ne mogu dobiti sakramentalnu pričest. Odgovor je jednostavan: kod duhovne pričesti osoba može samo žaliti zbog njenog sadašnjeg grešnog života i moliti Boga za pomoć kako bi pronašla izlaz iz te situacije, dok bi pripuštanje sakramentalnom zajedništvu sankcioniralo grešno stanje, blagoslovilo razvod i konkubinat i utvrdilo grešnika na njegovom putu do vremenite i vječne propasti. Isto vrijedi, usput rečeno, za vrijeme pokore koju je kardinal predložio, nakon kojega bi razvedeni i „ponovno oženjeni“ katolici mogli primiti svetu pričest: poput tuge, i pokoru također mora pratiti ozbiljna nakana popravljanja; inače je bezvrijedna. Nije li Duh Sveti izjavio po propovijedima i poslanicama sv. Pavla da tko nedostojno jede i pije, to jest, prima sakramentalno Euharistiju, sud sebi jede i pije? (1. Korinćanima, 11:29). Stoga postoji li išta nemilosrdnije i okrutnije prema dušama ili išta što je nepravednije s obzirom na nauk Crkve? Kompendij katekizma Katoličke crkve kaže, zajedno s cijelom Tradicijom, da je duhovno djelo milosrđa pokarati grješnike. Ovdje vidimo kako je svećenstvo nakon koncila gotovo potpuno izgubilo iz vida nadnaravnu perspektivu spašavanja duša. Očito Kardinal ne zna razlikovati između mržnje na grijeh i iskazivanja milosrđa prema grješniku. U njegovom odgovoru na primjedbe njegove braće u Kolegiju kardinala, on naglašava da je milosrđe „hermeneutičko načelo tumačenja istine“ (str. 79) – naravno

da se takvim argumentom bilo koja dogma može obezvrijediti – i onda se pozivati na epikiju (str.82). Ovaj tehnički pravni izraz znači da se u odsutnosti zakonodavca, u konkretnom slučaju zbog dobrog razloga ne namjerava primijeniti zakon na taj teški slučaj, mada bi on jasno potpadao pod slovo zakona. Ali, budući da je Bog Stvoritelj upisao svoj prirodni zakon u svoja stvorenja i predvidio svaki slučaj, a On je sveprisutan, nema epikije u stvarima naravnog zakona.

Papino mišljenje

Nakon nagovora u četvrtak ujutro, toga poslijepodneva u Konzistoriju je bilo protivljenja, djelomično žestokog s nekoliko napada na Kasperov govor. Ipak, u petak ujutro papa Franjo je za njemačkog kardinala našao snažne riječi pohvale. U njegovim primjedbama: „Našao sam ljubav prema Crkvi… Još nešto: jučer, prije spavanja – iako nisam namjeravao zaspati! – Ponovno i ponovno sam čitao dokument Kardinala Waltera Kaspera“, rekao je Papa na početku drugog dana Konzistorija. Franjo je mislio na govor Kardinala Kaspera. „I želio bih mu zahvaliti, budući da to smatram djelom duboke teologije i također vedrog teološkog promišljanja. Ugodno je čitati vedru teologiju. Tu sam pronašao ono što sv. Ignacije opisuje kao sensus Ecclesiae, ljubav za svetu Majku Crkvu… To mi je učinilo dobro, pala mi je na um ideja – molim da mi oprostite, vaša Uzoritosti, ako vas dovodim u neugodnu situaciju – moja ideja je da je to ono što nazivamo 'baviti se teologijom na koljenima.' Hvala, hvala.“ [11].

Daljnje posljedice

Osim protivljenja s kojim se Kardinal suočio u Konzistoriju nakon svoga govora, bilo je, naravno, i slaganja s njegovom kampanjom. Minhenski nadbiskup kardinal Marx, izgledao je oduševljen nakon Kasperovog govora. Govor je bio „uvertira“ rasprave, rekao je, koja neće završiti brzo. Kardinal Marx je javno i žestoko kritizirao prefekta CDF (Kongregacije za nauk vjere) Müllera, kada je potonji podsjetio na katolički nauk, konkretno nerazrješivost braka, a time i nemogućnost pripuštanja razvedenih i „ponovno oženjenih“ katolika na pričest. Bečki nadbiskup, također, kardinal Schönborn, rekao je da je impresioniran. U najnovijem izdanju časopisa Bečke nadbiskupije on opisuje Kasperov govor kao „briljantno formuliran“ i „izvanredan“. Riječ je o „ispitivanju što to žulja današnje obitelji“, kako to kardinal Schönborn kaže. [12]

Rana koju je otvorio Kasperov govor će se gnojiti dugo vremena i nastavit će činiti strašnu štetu Kristovu Tijelu, pri čemu nije nevažno to što Kaspera podržava Papa. Podjela je odmah bila vidljiva na plenarnoj sjednici njemačkih biskupa u Münsteru, pogotovo kad se radilo o izboru novog predsjednika.

Rasprava koja je sada započela, jest nova pukotina u nasipu, slična onoj koju je prouzročila „Königsteinska deklaracija“ prema enciklici Humanae vitae Pavla VI. U tom dokumentu su njemački biskupi utvrdili da bračni parovi mogu slijediti svoje osobne savjesti. Predviđanja daljnjih posljedica za bračni moral mogu se uočiti u „potpori za dušobrižništvo“ koju je u rujnu 2013. objavio Nadbiskupijski ured za pastoralnu skrb nadbiskupije Freiburga. U njemu se mogu pročitati, između ostalog, sljedeće izjave:
„Druga bračna zajednica se tijekom prilično dugog vremenskog razdoblja pokazala kao moralna stvarnost u pogledu odlučne i javno vidljive namjere trajnog zajedničkog življenja u urednoj bračnoj zajednici…“. „Na temelju ljudskih vrijednosti koje oni ostvaruju zajedno, a što je vrlo važno i zbog njihove spremnosti da se preuzme odgovornost jedno za drugo u javnom obliku i na pravno obvezujući način, „takvi partneri“ zaslužuju moralno priznanje ....Par želi biti uvjeren da se Bog za njih brine i štiti ih u njihovom životu. Nadaju se da će dobiti pastoralnu skrb koja im daje poticaj i samopouzdanje za hrabar pothvat njihovo novog životnog plana ....Blagoslov i predaja svijeće služe kao znakovi za to...“.

Prema tome postoji onda liturgijska svečanost uz blagoslov za takve parove: „Svijeća se pali na uskrsnoj svijeći, a par drži svijeću zajedno.“ Predlaže se sljedeća molitva: „Pomolimo se. Vječni Bože, u tebi nalazimo oprost, ljubav i novi život. Ti osvjetljuješ cijeli život. Molimo te, blagoslovi ovu svijeću. Kao što njezin sjaj osvjetljava tamu, tako ti osvjetljavaš put svakog ljudskog bića kroz život. Budi svjetlo za N. i N., tako da te oni mogu hvaliti u sretnim danima, a u nesreći se mogu ponovo podići tvojom pomoću te da mogu doživjeti podršku tvoje prisutnosti u svemu što čine. Pomozi im pronaći utočište i ojačati u tvom svjetlu. To te molimo po Kristu Gospodinu našemu. Amen. Ovisno o situaciji i mjestu, može biti dobro izreći molitvu za cijelu (novu) obitelj (Blagoslovi, str. 239) i blagoslov za kućanstvo (Blagoslovi, str. 270)“.
Nije li to blagoslivljanje konkubinata a time i blagoslivljanje grijeha?

U svom prijedlogu kardinal predviđa sakramentalnu pričest samo za mali dio katolika koji žive u konkubinatu. No, tko je zadužen za izradu izbora? I

neće li svi ostali onda izgledati kao glupani? Kao i kod „Königsteinske deklaracije“, brana je napukla, a praksa svetogrdnih pričesti određene skupine osoba vrlo brzo će posvuda postati pravilo, a ne iznimka.

Neomodernisti nanijeli su ozbiljnu štetu vjeri i Tradiciji Crkve na koncilu i iza koncila, ali barem su još uvijek službeno branili njen moralni nauk u određenoj mjeri. Kardinal Kasper se oglasio trubljom za napad na to.

Nauk Crkve o braku

Kršćanski brak je duhovna imitacija Božjeg saveza s njegovim narodom, odnosno, bračnog veza Isusa Krista s njegovom Crkvom. Kada se konzumira, on je nerazrješiv, i ustanovio ga je sam Gospodina kao pravi i posebni sakrament. Njegova prva svrha je prenošenje života i odgajanje djece koju Bog daje da postanu pravi kršćani. Njegova druga svrha je međusobna pomoć i posvećenje supružnika. Osim toga, to je lijek za neuredne putene želje.

U obrani dostojanstva, svetosti i nerazrješivosti braka kao zajednice jednog muškarca i jedne žene, navedimo Kristove riječi: „Što Bog združi, neka čovjek ne rastavlja“ (Mt 19, 6), i: „Tkogod otpusti svoju ženu pa se oženi drugom, čini preljub. I tko se god oženi otpuštenom, čini preljub“ (Lk 16,18). Prema tome, ako kršćanin zasniva novu civilnu zajednicu dok živi njegov ili njezin bračni drug, to je preljub i teški grijeh koji mu zabranjuje primanje sakramenata. „Ne varajte se! Ni bludnici ... neće baštiniti kraljevstva Božjega.“ (Usp. 1 Kor 6, 9). To je trajni nauk Crkve, kojega je Tridentski sabor ponovno utvrdio s najvećom jasnoćom na svojoj 24. sjednici od 11. studenog 1563. Kanon 7 o sakramentu ženidbe glasi: „Ako netko kaže da Crkva griješi, u tome što je ona učila i još uvijek uči da se u skladu s evanđeoskim i apostolskim naukom [usp Mt 05:32; 19: 9; Mk 10:11 f .; Lk 16:18; 1 Kor 07:11] veza braka ne može raspustiti zbog preljuba jedne od oženjenih osoba, te da nijedna, čak ni ona nedužna koji nije dala nikakva povoda za preljub, ne može za vrijeme trajanja života druge sklopiti drugi brak, te da je onaj, koji se nakon otpuštanja preljubnice oženi drugom, kriv za preljub, a da je ona također, koja se nakon otpuštanja preljubnika uda za drugog: neka bude izopćen“. [13]

Nedavno je Kongregacija za nauk vjere, u pismu od 14. rujna 1994, oko primanja pričesti razvedenih i „ponovo oženjenih“ katolika, odbacila takvu praksu. Kao rezultat žestokih reakcija, kardinal Ratzinger je potom još

jednom naglasio nauk Crkve o nerazrješivost braka i odgovorio na prigovore i optužbe.

U petnaestom stoljeću, kada je Henrik VIII. u Engleskoj nezakonito pokušao ući u novi brak s dvorskom damom Anne Boleyn, Sveta Stolica je branila svetost braka po vrlo visokoj cijeni, iako je kao rezultat toga cijela zemlja otpala od Rimske Crkve. Osvrnuvši se dalje, vidimo kako je već Ivan Krstitelj opominjao preljubnika Heroda: „Ne smiješ imati žene brata svojega!“ (Mk 6,18). Za to svjedočanstvo je dao svoj život i prolio krv. Samo takva ljubav za istinu i nepokolebljivost crkvenih ljudi, prije svega biskupa i predstavnika Svete Stolice, može ponovo osoviti kršćanstvo na noge.

Zaitzkofen, 25. ožujka 2014.
Svetkovina Blagovijesti
Pater Franz Schmidberger
Rektor Bogoslovije Presvetog Srca Isusovog
Bivši generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X.

_____

[1] Citati su preneseni iz magazina Der Spiegel, br. 5 2014.
[2] Walter Kasper, „Got in der Geschichte“, esej objavljen u Gott heute: 15 Beiträge zur Gottesfrage, uredio Norbert Kutschki Kutschki (Mainz: Matthias-Grünewald-Verlag, 1967), naglasak dodan.
[3] Walter Kasper, Einführung in den Glauben (Mainz: Matthias-Grünewald-Verlag, 1974, 19837), poglavlje 9.4, str. 148.
[4] Walter Kasper, Jesus der Christus (Mainz: Matthias-Grünewald-Verlag, 19787), Dio II: Geschichte und Geschick Jesu Christi, Poglavlje III, str. 105-106.
[5] Ibid., str. 106.
[6] Ibid., str. 106.
[7] Ibid., str. 149-150.
[8] Ibid., str. 129.
[9] Kasper, „Jesus und der Glaube”, u: Walter Kasper i Jürgen Moltmann, Jesus ja—Kirche nein?, dio. 32 u seriji Theologische Meditationen (Zürich, Einsiedeln, Köln, 1973), str. 20.
[10] Kasper, Einführung in den Glauben, str. 55.
[11] „Papa Franjo pozdravlja ukrajinske Kardinale i hvali 'teologiju na koljenima' Kardinala Kaspera“, Vatikanska informativna služba, 21. veljače 2014.
[12] Giuseppe Nardi, Katholisches.info, 27. veljače 2014.

[13] Denzinger, The Sources of Catholic Dogma, preveo Roy J. Deferrari [1955] iz 30. izdanja Enchiridion Symbolorum Heinricha Denzingera (Fitzwilliam, NH: Loreto Publications, bez datuma), str.. 297.

2. S. Magister: Režiser i likovi. Kronologija jednog pokušaja smjene paradigme

"Ponovo puše duh Koncila", oduševljen je filipinski kardinal Luis Antonio Tagle, zvijezda u usponu među crkvenom hijerarhijom i povjesničar Drugoga vatikanskog sabora, iz naprednjačke bolonjske škole. "U sinodi, koja se bliži kraju, doista ima elemenata podudarnosti s onim velikim događajem", smatra Magister. Najupadljivija podudarnost sastoji se u razlici između stvarne sinode i prividne, koju su proizveli mediji.

Koncil i sinoda: skupom vlada onaj tko nadzire njegovo odvijanje
No povrh toga postoje i dublje sličnosti. Promjene paradigme i na Drugom Vaticanumu i na ovoj sinodi ishod su pomne režije. Jedan od glavnih aktera Drugoga Vaticanuma, Giuseppe Dosetti, spretan strateg četvorice kardinalskih moderatora koji su zapovijedali koncilskom mašinerijom, pun ponosa to priznaje: kaže da je "preokrenuo tijek koncila" zahvaljujući svojoj sposobnosti upravljanja skupovima, koju je bio stekao u politici kao jedna od vodećih ličnosti talijanskog demokršćanstva.

"Isto se dogodilo na ovoj sinodi", piše Magister. Ni otvaranje prema civilno vjenčanim razvedenima, i time odobravanje drugoga braka, ni promjena paradigme u vezi s temom homoseksualnosti, ubačenom u "Poslijeraspravni izvještaj", ne bi bili mogući bez niza vješto isplaniranih i proračunanih koraka onih koji su nadzirali odvijanje zasjedanja.

Pokušaj kronologije događajâ
Dovoljno je prisjetiti se pojedinih etapa, pa makar privremeni ishod sinode i ne odgovarao očekivanjima njezinih režisera.

11. ožujka 2013.
Već u prvom činu pokazuje se papa Franjo glavnim glumcem. Četvrtog dana pontifikata, u nedjelju, 17. ožujka 2013. on je, na čuđenje pratiteljâ vatikanskih zbivanja, pohvalio kardinala Waltera Kaspera. I to odmah prilikom prvog Angelusa, na Trgu svetog Petra. Papa je izričito istaknuo Kasperovu knjigu o milosrđu, u kojoj su već iznesene sve promjene

paradigme: teza o prednosti prakse pred naukom, baš kao i temeljito potiskivanje pravednosti milosrdnošću, umjesto njihova uzajamnog nadopunjavanja. Doduše, tada se još nije slutilo što bi ta neobična hvala imala značiti. Bio je to prvi korak pape da Crkvu izvede na "nove putove". Signal da on svoj pontifikat promatra i želi obavljati u službi promjene paradigme u Crkvi.

28. srpnja 2013.
Na povratku avionom sa Svjetskog dana mladih u Rio de Janeiru, 28. srpnja 2013., papa je na konferenciji za novinare odaslao dva signala koja su naišla na silan odjek u javnome mnijenju. Prvi se odnosio na ophođenje s homoseksualcima: "Ako je netko homoseksualac i traži Boga te ima dobru volju, tko sam ja da mu sudim?" Drugi signal odnosio se na dopuštenje novoga braka: "Otvorit ću ovdje zagradu i reći da pravoslavci, oslanjajući se na, kako je oni zovu, teologiju *oikonomije*, pružaju drugu mogućnost [sklapanja braka]; dopuštaju to. Smatram, i time zatvaram zagradu, da taj problem treba proučiti u okviru pastorala braka."

11. rujna – 19. rujna – 1. listopada 2013.
Papa Franjo napisao je 4. rujna 2013. godine pismo Eugeniju Scalfariju, doajenu idejno vodećega lijevoliberalnog novinarstva, protivniku Crkve vjernu staroj obiteljskoj masonskoj tradiciji, objavljeno u Scalfarijevu dnevnom listu *La Repubblica* 11. rujna. Isusovački časopis *Civiltà Cattolica* objavio je pak 19. rujna intervju urednika Antonija Spadara, DI, s papom Franjom. Uslijedio je 1. listopada još jedan intervju Svetog Oca, koji je vodio Eugenio Scalfari, a tiskala *La Repubblica*. U sva tri teksta ima krajnje prijepornih papinih izjava, a središnje su ove: poricanje objektivno dobrog i zlog i naglašavanje "autonomne savjesti" kao vrhovnog mjerila. Te dvije izjave, koje su kod Scalfarija pobudile pravo pravcato oduševljenje, nikad nisu zanijekane ili ispravljene.

7./8. listopada 2013.
Papa Franjo osobno je 7. listopada i ujutro 8. listopada u sjedištu Glavnog tajništva Biskupske sinode sudjelovao u sjednici na kojoj su utvrđene smjernice i vremenski plan za izvanrednu sinodu. Zatim je istoga dana i sazvao izvanrednu biskupsku sinodu o obitelji kao prvi dio dvostruke sinode o istoj temi unutar jedne godine, kojemu će biti pridruženi zaključci drugoga dijela. Glavnim tajnikom takve prethodnice redovitoj sinodi imenovao je 21. rujna novopečenoga kardinala msgr. Lorenza Baldisserija, čovjeka bez ikakva iskustva u tim poslovima, ali zajamčeno odana zbog

golemog skoka u karijeri koji mu je papa Franjo omogućio. Njemu uz bok za posebnog je tajnika postavio nadbiskupa i teologa Bruna Fortea, zastupnika teološkog i pastoralnog smjera čija je točka ravnanja kardinal Carlo Maria Martini, medijski najznačajniji takmac najprije Ivanu Pavlu II., a potom Benediktu VI. Riječ je o smjeru koji zahtijeva korjenitu promjenu crkvenoga moralnog nauka o spolnosti kako bi Crkva nadoknadila dvostoljetni "zaostatak" (kardinal Martini). Crkva bi, smatrao je nekadašnji nadbiskup milanski, trebala napokon prihvatiti prosvjetiteljstvo i Francusku revoluciju.
Njemački govorni prostor ubrzo se pokazao predvodnikom u ovoj promjeni paradigme; ne samo kardinal Kasper kao glasnogovornik, nego njemačka, austrijska i švicarska biskupska konferencija, koje su i javno i na unutarcrkvenoj razini vršile silan pritisak. U taj okvir uklapa se i nimalo slučajno istrčavanje Freiburške nadbiskupije. Nadbiskup Robert Zollitsch upravo je bio umirovljen, čime je nadbiskupija službeno ostala bez pastira, no Zollitsch je i dalje bio predsjednik Njemačke biskupske konferencije, pa je time "Preporuka za dušobrižničko praćenje rastavljenih, razvedenih i civilno ponovo vjenčanih" koju je objavio freiburški nadbiskupski odjel za obitelj postala većinsko mišljenje biskupske konferencije. Prema toj Preporuci sve je samo "pitanje savjesti".

23. listopada 2013.
Ti signali nisu svima u Rimu ostali tajna. Pročelnik Kongregacije za nauk vjere kardinal Gerhard Müller dao je tiskati 23. listopada 2013. u *Osservatore Romano* tekst koji je, kao odgovor na nastojanja u Njemačkoj, već bio objavio četiri mjeseca prije toga, a u kojem potkrepljuje nerazrješivost braka i time naglašava nemogućnost dopuštenja pričesti civilno vjenčanim razvedenim osobama. Bila je to nedvosmislena reakcija koja je trebala zapriječiti rovarenje u smjeru promjene paradigme. Uzvratio je prkosno kardinal Reinhard Marx, nadbiskup münhensko-freisinški i Zollitschev nasljednik na čelu Njemačke biskupske konferencije te papin savjetnik, član kardinalskog vijeća devetorice, kazavši da Müller ne može naprosto ugušiti raspravu, drugim riječima: Nastavit ćemo po svome. Usprkos jasnom pozivu, Freiburška nadbiskupija nije povukla "Preporuku". Još žešćim riječima kritizirao je pročelnika za nauk vjere Hondurašanin kardinal Rodriguez Maradiaga, također član kardinalskog vijeća devetorice. Papa, koji se inače nimalo ne ustručava priskakati u pomoć svojim pobočnicima, ustajati u njihovu obranu ili ih demonstrativno unaprjeđivati, šutio je. Ni jedne jedine papine riječi u zaštitu ili čast pročelnikove obrane katoličkog vjerskog nauka!

5. studenog 2013.
Uza saziv sinode glavni je tajnik Baldisseri 5. studenog 2013. razaslao svim biskupima u svijetu upitnik s pitanjima o najprjepornijim temama, uključivši ona o pričešćivanju civilno vjenčanih razvedenih te o homopartnerstvima. Otpočetka je bilo očito da pitanja ne smjeraju toliko na, službeno najavljeno, istraživanje postojećeg stanja koliko su poziv da se krene u određenom smjeru i "odozdo" zatraži promjena paradigme. Neke biskupije i neke službene katoličke organizacije objelodanile su upitnik na internetu i pozvale, bez ikakva nadzora nad pristupom, na izjašnjavanje, npr. inicijativa "Što te žulja?" austrijske Katoličke akcije, Savez katoličkih obitelji u Bavarskoj, Savez njemačke katoličke mladeži, Pastoralno povjerenstvo Švicarske biskupske konferencije i dr. Naprednjacima je trebala "empirijska" podloga za argumentaciju kojom bi osigurali svoj planirani prevrat.

Iako su pitanja bila upućena biskupima, naprednjačke skupine i krugovi u biskupijama smjesta su razumjeli signal i mobilizirali se u smislu "neposrednodemokratskoga" tzv. glasanja nogama, uz potporu brojnih svjetovnih medija. Protivna mišljenja prešućivana su, s iznimkom rijetkih biskupa poput onoga od Chura, koji se nisu dali zauzdati i ušutkati od većine u biskupskoj konferenciji.

3. veljače 2014.
U režijske naputke spada i to što je Njemačka biskupska konferencija 3. veljače 2014. namjerno objavila odgovore, iako su zapravo trebali biti povjerljivi. Biskup Chura odmah je prozreo igru i preduhitrio Švicarsku biskupsku konferenciju, čime je osjetno omeo i njemačku, navukavši na sebe i odgovarajuću srdžbu protivničke strane.

20./21. veljače 2014.
Papa Franjo okupio je kardinalski zbor 20. i 21. veljače 2014. u Rimu u kardinalsko vijeće. Pozvao je vijećnike na raspravu o temi obitelji te povjerio kardinalu Kasperu da održi uvodni referat. Tu zadaću povjerio je isključivo Kasperu, iako je on poznat po opredjeljenju koje nedvosmisleno proturječi crkvenom nauku, jer još početkom 90-ih godina prošlog stoljeća s ostalim je njemačkim biskupima htio u Crkvi progurati dopuštenje drugoga braka, ali tada su ga papa Ivan Pavao II. i pročelnik za nauk vjere Joseph Ratzinger tako žestoko odbili da je na to 20 godina šutio. Sa

završetkom Wojtyla/Ratzingerove ere i izborom Jorgea Marija Bergoglia, u čemu Kasperov udio nije bio nebitan, opći su se uvjeti stubokom izmijenili.

Papa Franjo, ako je želio postupiti približno korektno, mogao je imenovati dva izvjestitelja, pa i morao, ukoliko je s obzirom na ova pitanja neutralnost Svetog Oca uopće moguća. No on je zauzeo stranu dodijelivši Kasperu povlašten položaj, čime je raspravu vijeća skrenuo u sasvim određenom smjeru. Pohvala Kasperu i njegovoj knjizi o milosrđu 17. ožujka 2013. bila je, jedva zamijećen, navještaj sadržajne podudarnosti između njih dvojice.

U vijeću je kardinal Kasper iza zatvorenih vrata ponovo iznio svoju staru tezu, čime je brojne kardinale razljutio te su joj se suprotstavili. Papa Franjo, koji u listopadu nije pohrlio u pomoć Mülleru kad su ga zbog obrane crkvenog nauka napali Marx i Maradiaga, sad je smjesta pohitao u pomoć Kasperu vidjevši nezadovoljstvo kardinalâ. Na dan njegova izlaganja uzeo je riječ i ushićeno mu zahvalio: "Hvala, Hvala", usudivši se čak nazvati prijedlog svojega povjerenika "teologijom na koljenima". Opet dakle jednostrana potpora, koja daje naslutiti da je pravi režiser pokušaja smjene paradigme papa Franjo. Kasper će poslije, osjetljivo reagirajući na kritiku, više puta naglasiti da se s papom o svemu prethodno "dogovorio". Time je dao na znanje da je u stvari samo izvršna ruka Svetog Oca.

Papa Franjo providio je Kaspera još jednom povlasticom. Dok je naime za sve ostale kardinale vrijedila obveza šutnje, samo je Kasper papinom dozvolom bio iz toga izuzet. Time je dobio monopol na iznošenje mišljenja u javnosti. S raznim nakladnicima već je bilo utanačeno tiskanje njegova govora na više jezika, npr. za njemačko jezično područje s Herderom, za talijansko s Querinianom itd.

1. ožujka 2014.
To potajno redateljsko ovladavanje javnim mnijenjem i postupkom odlučivanja na prepad će 1. ožujka omesti dnevnik *Il Foglio* objavivši cijeli Kasperov govor zajedno s razornom kritikom, koju je napisao povjesničar Roberto de Mattei. Odjek prepada bio je golem. Interpretativna uzvišenost raspala se. Kasper odgovara bujicom pogrda i prijeti tužbom.

Kongregacija za nauk vjere sa svoje strane nakanila je kao protumjeru Kasperovu proboju objaviti u proljeće opsežan tekst u *Osservatore Romano*: obranu sakramenta braka i utemeljeno pobijanje Kasperovih argumenata, no tekst do danas nije izišao, jer je papa izrekao zabranu

njegova objavljivanja. Zabranu koja znači daljnje jednostrano upletanje radi neobjektivnog promicanja Kasperove teze i radi onemogućavanja protivnog stava.

20. travnja 2014.
U nedjelju, 20. travnja papa je telefonski razgovarao s Argentinkom Jacqueline Lisboa Salettom. Vijest je preko Facebooka i medijâ munjevito obišla svijet: "Papa nazvao civilno vjenčanu razvedenu ženu iz Santa Fea i rekao joj da može primiti pričest". Vatikanski glasnogovornik p. Federico Lombardi potvrđuje telefonski poziv, govori o "privatnom pastoralnom razgovoru" i ne niječe njegov sadržaj. Mnogi to shvaćaju kao davanje slobode: "Ta papa je rekao..."

27. travnja 2014.
U propovijedi na Nedjelju božanskog milosrđa, kad je prijepornom dvostrukom kanonizacijom uzdigao odmah dvojicu papa na čast oltara, papa je rekao: "Neka ova dva sveta pastira Božjega naroda posreduju za Crkvu da, tijekom dvogodišnjega sinodskog hoda, bude poslušna Duhu Svetom u pastoralnom služenju obitelji. Neka nas obojica pouče da se ne sablaznimo nad Kristovim ranama, da uronimo u misterij Božjega milosrđa koje se uvijek nada, uvijek prašta, jer uvijek ljubi." Još jedna od brojnih papinih obznana o milosrđu, protiv suđenja o drugima (a zapravo više protiv nazivanja grijeha njegovim imenom), protiv svećenika papskijih od pape, koje bi u glavama vjernika imale pripraviti put izmjeni crkvenog nauka.

Usprkos papinskoj cenzuri u *Osservatore Romano*, niz kardinala javno je kritizirao, dijelom i potanko pobijao, Kasperovo stajalište. Počelo je izjavom kardinala Waltera Brandmüllera, "Ili nauk ili kaos", nakon čega je već nedugo prije vijećanja očitao bukvicu njemačkim biskupima. Budući da je braniteljima crkvenog nauka o braku vatikanski dnevnik bio zatvoren, morali su se poslužiti najrazličitijim medijima u raznim zemljama. Uoči biskupske sinode petorica njih objavljuju protukasperovski zbornik. Kasper, uz potporu brojnih medija, proglašava zbornik napadom na papu.

17. rujna 2014.
Nakon što je na raznim jezicima u raznim izdavačkim kućama izišao protukasperovski zbornik, u Vatikanu se javljaju ozbiljne glasine da kardinala Burkea, vođu Kasperovih protivnika, papa namjerava udaljiti iz Rimske kurije te izagnati za kardinala pokrovitelja Malteškoga viteškog

reda. Vodi li se to psihološki rat poradi zastrašivanja glasnogovornikâ obrane sakramenta ženidbe? Kardinala Antonija Cañizaresa, dotadašnjeg pročelnika Kurije, papa imenuje nadbiskupom valencijskim, čime on, uveden novu službu 4. listopada, više ne dolazi u obzir kao sinodalac, što bi inače po samom svojem položaju bio.

4. listopada 2014.
Isusovački časopis *Civiltà Cattolica* objavljuje 4. listopada napis o navodnom odobrenju drugoga braka u 16. stoljeću u Mletačkoj Republici. Ispostavlja se međutim da je posrijedi iskrivljavanje povijesti i teološko zavaravanje, s prizvukom pogodovanja Kasperovu položaju na sinodi. Urednik časopisa spada u privrženike Svetoga Oca, koji ga je osobno imenovao članom sinode.

5. listopada 2014.
Sinoda je počela 5. listopada 2014. Za razliku od prijašnjih sinoda, izlaganja u auli ne objavljuju se. Kardinal Müller prosvjeduje protiv te cenzure, ali uzalud. Još jedan dokaz da "nisam član režije", rekao je 11. listopada vatikanistu Sandru Magisteru.
Prvog dana općeg zborovanja Kasperova grupa pokušava silovitim izlaganjem preuzeti vodstvo u oblikovanju tema. Kardinal Marx "u ime Njemačke biskupske konferencije" zahtijeva odobrenje pričesti civilno vjenčanim razvedenima, a uvečer na konferenciji za novinare nadmašuje Kasperov dotadašnji izričaj, prema kojemu nauk ostaje isti i "samo" se praksa mijenja. Marx govori i o promjeni nauka. No izlaganja u obranu vjere očito pretežu. Američki kardinal Raymond Burke kao glasnogovornik obrane izrasta u istinskog protivnika kardinalu Kasperu.

11. listopada 2014.
Kardinal Schönborn, predsjednik Austrijske biskupske konferencije, priskače u pomoć te pruža argumentacijsku podlogu tezom o "stupnjevitosti vezâ". Prema toj tezi, koju je kardinal već opširno izložio u intervjuu za *Vatican Insider*, više ne bi postojale loše i grešne veze, nego samo dobre u različitom stupnju, jer se moraju u svakoj vezi uočiti "pozitivni elementi", sve ako i nije još savršena. To odricanje od svakog razlikovanja dobra i zla krajnje je zamućivanje crkvenog nauka.

Središnjicu sinode čine glavni tajnik Baldisseri i posebni tajnik Forte. Papa Franjo im u već zasjeloj sinodi, usred igre mijenjajući pravila, pridružuje još neke svoje bliske pouzdanike, koji bi se trebali pobrinuti za jezično

oblikovanje završnog izvještaja. Svi oni pripadaju taboru mjenjačâ paradigme, pogotovo papin skroviti pisac Victor Manuel Fernandez, kojega je Bergoglio još kao nadbiskup progurao usuprot Rimu za rektora papinskog sveučilišta u Buenos Airesu, a kao papa smjesta ga je unaprijedio u naslovnog nadbiskupa. Argentinca smatraju glavnim autorom apostolske pobudnice "Evangelii gaudium".

13. listopada 2014.
Da oznaku "središnjica" valja shvatiti doslovno, pokazuje se zorno u nedjelju, 13. listopada, kada kardinal Peter Erdö u svojstvu glavnoga sinodskog izvjestitelja predstavlja u Rimu pred 200 novinara iz cijelog svijeta sinodski međuizvještaj, "Relatio post disceptationem". Pod međuizvještajem, doduše, službeno je otisnuto njegovo ime, ali ubrzo postaje jasno da mađarskom kardinalu čak nije bio poznat sadržaj dokumenta. On odmah predaje riječ posebnom tajniku Brunu Forteu, objašnjavajući: "Onaj koji je priredio tekst sigurno zna što reći." Vidno se trudio da pokaže spokoj, ali se činilo da mu to ne polazi baš lako za rukom. Na pitanje bi li odlomke o homoseksualnosti trebalo promatrati kao korjenitu mijenu crkvenog nauka odgovorio je: "Sigurno!", čime je ponovo naznačio svoj odmak spram teksta. Nakon konferencije za novinare izrazit će veliko nezadovoljstvo zbog jednostranosti međuizvještaja, koji odudara od onoga što se govorilo na sinodi. Osjeća se prevarenim i smatra svoje ime zloupotrijebljenim.

Međuizvještaj ne pruža presjek izlaganjâ sa sinode, nego samo stavove dvojice od 191 sudionika. Jedan je od njih Antonio Spadaro, urednik časopisa *Civiltâ Cattolica*, kojega je, kao i kardinala Kaspera, sinodskim ocem imenovao papa Franjo osobno. I kao što je kardinal Kasper megafon pape Franje u pitanju o civilno vjenčanim razvedenima i drugom braku, tako smijemo pretpostaviti da je pater Spadaro papin megafon kad je riječ o homoseksualcima.

14. listopada 2014.
U utorak, 14. listopada južnoafrički je kardinal Wilfried Napier jetkom kritikom napao nadbiskupa Fortea zbog njegova samovoljna ubacivanja odlomaka o homoseksualnosti u izvještaj. Tim manevrom, smatra Napier, Crkva je dovedena u "nepopravljiv položaj", te se sad može samo još pokušati "ograničiti šteta".

Kardinal Raymond Burke također je podvrgao izvještaj oštroj kritici. U intervjuu za *Il Foglio* rekao je o tom pokušaju izmjene katoličkog nauka: "To je izdaja!" Za to vrijeme Sinoda je nastavila s radom, podijeljena po jezicima na deset grupa, u kojima je međuizvještaj doslovce rastrgan, počevši od njegova jezika: "sitničavog, zamršenog, blagoglagoljivog, dakle dosadnog", kako će to izreći predstavnik francuskojezične grupe. I to premda su u njoj bila i dva izričita pobornika smjene paradigme: kardinali Christoph Schönborn iz Beča i Godfried Danneels, emerit, iz Bruxellesa.

15. listopada 2014.
Kardinal Kasper, poznat po osjetljivu reagiranju na kritike, u intervjuu za novinsku agenciju *Zenit* 15. listopada zbog kritičkih riječi kardinala Napiera gubi prisebnost i rasistički se izražava o Afrikancima. Na potonji vrisak javnosti najprije odgovara da nije dao takvu izjavu, no magnetofonska snimka dokazuje da je to laž. Ugled jednoga od glasnogovornika naprednjačke grupe time je ozbiljno narušen, ako ne i potpuno uništen. Bio je to težak udarac na strateškom planu, a odmah će uslijediti još jedan.

16. listopada 2014.
U četvrtak, 16. listopada rad se nastavio općom sjednicom. Glavni tajnik Baldisseri, s čije strane sjedi papa, daje na znanje da se izvještaji radnih grupa neće objaviti. Dvorana eksplodira. Australski kardinal George Pell, pročelnik tajništva za gospodarstvo, prvi uzima riječ i odlučnom izjavom zahtijeva objavljivanje izvještajâ. Led je probijen. Jedan za drugim javljaju se sinodski oci za riječ zahtijevajući objavljivanje. Raspoloženje je tako usijano da im se naposljetku priključuje i kardinal državni tajnik Pietro Parolin. Vidljivo uzrujan, Baldisseri više ne zna što bi te pogledom traži režijski naputak od Svetog Oca. On dugo šuti, a lice mu s jačanjem prosvjeda poprima sve ozbiljniji izraz. Napokon, lagano kimnuvši, daje odobrenje. Badisseri obznanjuje da će se izvještaji ipak objaviti.
Istoga dana papa se osjeća ponukanim da kardinala Napiera (očito radi popravka dojma nakon Kasperova rasističkog iskliznuća) i Denisa Harta, novog nadbiskupa u Sidneyju, uključi među priređivače završnog izvještaja.

Napomena
Što god u njemu pisalo, bez vidljivog i djelatnog priznanja završni izvještaj neće moći nadoknaditi ono što su preinačitelji oko pape Franje već postigli. Papi je u roku od nekoliko mjeseci uspjelo da o drugom braku i o

homoseksualnosti uvede u međunarodne kanale medijskih stavotvoraca nazore koji neuvijeno proturječe crkvenom nauku. Ti nazori na sinodi su nedvojbeno ostali u manjini, ali su im veliki mediji dodijelili presudno mjesto. Ta zajednička igra te iz nje proisteklo međudjelovanje masovnih medija i crkvenih predstavnika imali bi proizvesti pritisak nužan da se izvrši smjena paradigme, a time i revolucionarna preobrazba. Operacija nije bez izgleda za uspjeh, jer s papom uza se preinačitelji drže u rukama ključne položaje. Štoviše: čini se da je papa stvarni režiser operacije.
Slijedi jednogodišnja stanka, a onda drugi, ključni dio dvostruke sinode. Režiseri smjene paradigme pokušat će se bolje pripremiti. Branitelji crkvenog nauka također će izvući neke pouke.

Objavljeno: 17. listopada 2014.
Predgovor i komentar: Giuseppe Nardi

3. R. de Mattei: Kasperova zbrka

Nadolazećoj Biskupskoj sinodi prethodio je urnebes u medijima koji joj pridaju povijesni značaj veći od njegove važnosti u Crkvi, gdje je ona tek savjetodavni skup. Neki se žale zbog teološkog rata koji bi se na Sinodi trebao razviti, ali povijest svih biskupskih skupova u Crkvi (takvo je etimološko značenje pojma „sinode“ i njegovog sinonima „koncila“) sastavljena je od teoloških sukoba i oštrih rasprava o zabludama i podjelama koje su prijetile kršćanskoj zajednici od njezinih početaka.

Danas je tema pričesti za razvedene [i ponovo oženjene] samo smjernica rasprave koja se fokusira na vrlo složene doktrinarne pojmove, kao što su ljudska narav i prirodni zakon. Izgleda da se ova rasprava prenosi na antropološku razinu, trinitarnih i kristoloških nagađanja koja su potresala Crkvu od Nicejskog koncila (325.) do Kalcedonskog (451.).

Arijanci i famozna jota

U to vrijeme, raspravljalo se da bi se utvrdila narav Presvetog Trojstva, koji je jedan Bog u tri osobe i da bi se definiralo u Isusu Kristu osobu Riječi, koja subzistira u dvije naravi, božanskoj i ljudskoj. Usvajanje grčkog izraza *homoousios* od strane Nicejskog koncila koji je preveden na latinski sa *consubstantialis*, te nakon Kalcedonskog koncila riječima „iste naravi“ božanske biti, da bi se potvrdila savršena jednakost Riječi i Oca, obilježava

nezaboravni datum u povijesti kršćanstva i zaključuje eru dezorijentiranosti, zbunjenosti i drame savjesti sličnu onoj u koju smo [trenutno] uronjeni.

U tim godinama Crkva je bila podijeljena između „desnih" sljedbenika sv. Atanazija i „lijevih" sljedbenika Arija, (definicija povjesničara koncila, Karla Josepha von Hefelea). Između ova dva pola kolebala se treća „stranka" poluarijevaca, i sama podijeljena u različite frakcije. Pojam *homoiousios*, što znači „slične biti" postavljen je protiv nicejskog *homoousios*, što znači „iste biti". Ne radi se o cjepidlačenju. U naizgled minimalnoj razlici između te dvije riječi, nalazi se ponor: s jedne strane, identičnost s Bogom, a s druge određena analogija ili sličnost koja Isusa Krista čini običnim čovjekom.

Preko noći je svijet „postao arijanskim"

Najbolja povijesna rekonstrukcija tog razdoblja je ona koju je napravio kardinal John Henry Newman, *The Arians of the Fourth Century*, dubinska studija koja iznosi na vidjelo krivnju klera i hrabrost „običnih ljudi" u održavanju pravovjerja. Atanazije, kao đakon i branitelj pravovjerja, kasnije biskup, bio je prisiljen čak pet puta napustiti svoju biskupiju i uputiti se u progonstvo.

357. god., papa Liberije ga je izopćio na dvije godine nakon Koncila u Riminiju i Seleuciji, koji su predstavljali neku vrstu velikog ekumenskog koncila, predstavnika Zapada i Istoka, i napustio nicejski izraz „istobitan" i uspostavio dvosmisleni srednji put, između sv. Atanazija i arijevaca. U to vrijeme je sv. Jeronim skovao izraz prema kojemu je „cijeli svijet u čuđenju ustanovio, da je postao arijanski".

Atanazije i branitelji pravovjernosti optuženi su da se tvrdoglavo drže riječi i da su svadljivi i netolerantni. To su iste optužbe koje se danas podižu protiv onih, unutar i izvan sinodalne dvorane, koji žele podići glas beskompromisne čvrstoće u obrani nauka Crkve o kršćanskom braku, poput petorice kardinala (Burke, Brandmuller, Caffarra, De Paolis i Muller), koji su, nakon što su dali pojedinačne izjave, skupili svoje izjave u obranu obitelji u knjizi koja je do sada postala manifest: *Ostati u Kristovoj istini: brak i pričest u Katoličkoj crkvi*, koju je upravo objavio Cantagalli iz Siene. Središnju ulogu u trenutnoj raspravi dobiva i knjiga francuskog isusovca Henrija Crouzela: „*L'Eglise primitive face au divorce*".

Papa Franjo zaboravlja snositi odgovornost za teološki sukob

Spisatelji u „Corriere della Sera“ i „La Repubblica“ razderali su svoje haljine zbog „teološke strke“ koja je sada u tijeku. 8. rujna i sam Papa Franjo je pozvao nedavno imenovane biskupe da „ne gube snagu u oprekama i sukobima“, zaboravljajući da je on osobno preuzeo odgovornost za sukobe, kada je povjerio posao otvaranja sinodalnih „plesova“ kardinalu Walteru Kasperu.

Kao što je Sandro Magister naveo, zapravo je Kasper svojim izvješćem 20. veljače 2014. (koje je dostupno preko „Il Foglio“), započeo s neprijateljstvom koje je pokrenulo vjersku raspravu, postavši tako, bez vlastite namjere, stjegonoša skupine. Formula koju je često puta ponovio njemački kardinal je: ono što se mora promijeniti nije doktrina nerazrješivosti braka, nego pastoral za razvedene i ponovo oženjene. To samo po sebi ima razarajuće značenje i izraz je teološkog koncepta pokvarenog u samom korijenu.

Kasper se uzalud pokušavao osloboditi od Schellingovog gnostičkog karaktera

Dakle, da bismo shvatili Kasperovu misao, moramo se vratiti na jedan od njegovih prvih radova, možda čak i glavni, „*Das Absolute in der Geschichte. Philosophie und Theologie der Geschichte in der Spätphilosophie Schellings*“, objavljen 1965.. U stvari, Walter Kasper pripada tübingenškoj školi koja je, kako piše u ovoj studiji, „*započela obnovu teologije i cjelokupnog njemačkog katoličanstva susretom Schellinga i Hegela*“ (str. 53). Metafizika je Schellingov (1775. - 1854.), „*usamljeni div*“ (str. 90.), čijeg se gnostičkog i panteističkog karaktera njemački teolog uzalud pokušava osloboditi. U svom posljednjem radu *Philosophie der Offenbarung*, 1854. (Filozofija objave), Schelling se protivi povijesnom dogmatskom kršćanstvu. „*Schelling* – komentira Kasper - *ne predviđa odnos između naravnog i nadnaravnog na statični, metafizički i izvanvremenski način, nego više na dinamični i povijesni. Bitnost kršćanske objave je stvarno to, da je ona povijest*“ (str. 206).

Također i Kasperovo kršćanstvo, prije nego što postane nauk, ono je povijest, ili „praksa“. U svom najpoznatijem djelu, *„Jesus der Christus“*, (Matthias-Grünewald-Verlag), on razvija svoju kristologiju po povijesnom

ključu koji je izveden iz *Filozofije objave* njemačkog idealista. Schellingov trojstveni koncept je onaj heretični, Sabelija i modalista, preteča arijanstva. Tri božanske osobe su svedene na tri „načina postojanja" naravi jedne osobe (modalizam), a bit Trojstva ostvaruje se u objavljivanju „sebe" svijetu. Krist nije posrednik između Boga i čovjeka, nego povijesno ostvarenje božanstva u trojstvenom procesu.

Od Schellingove kristologije do Kasperove ekleziologije

Dosljedno Kasperovoj kristologiji i ekleziologiji Crkva je, prije svega, „pneuma", „sakrament Duha", definicija koja po njemačkom kardinalu „ispravlja" onu pravnu koju je dao Pio XII. u *Mystici Corporis* (*Kirche, Ort des Geistes*, Herder Verlag, Freiburg im Breisgau, 1976.). Polje djelovanja Duha Svetoga ne podudara se, u stvari, kako to hoće Tradicija, s onim Rimokatoličke crkve, nego se proteže na širu ekumensku stvarnost, „Kristove Crkve", čiji je Katolička crkva dio.

Prema Kasperu, Dekret o ekumenizmu Drugog vatikanskog sabora tjera nas da priznamo da jedna Kristova Crkva nije ograničena na Katoličku Crkvu, nego u njoj imaju udjela odijeljene crkve i crkvene zajednice (Isto, str. 94.). Katolička Crkva je ondje „gdje ne postoji selektivno Evanđelje", nego se sve širi na sveobuhvatni način, u vremenu i prostoru (*Katholische Kirche. Wesen, Wirklichkeit, Sendung*, Herder Verlag, Freiburg im Breisgau 2011.).

Papa Franjo i poslanje Crkve „da izađe iz sebe"

Poslanje Crkve je da „izađe iz sebe" da bi ponovo dobila dimenziju koja je čini doista univerzalnom. Eugenio Scalfari, koji se ponaša kao treći papa, (tj. iza pape emeritusa i onoga koji vlada), mada teološka neznalica, daje istu ideju papi Franji, tvrdeći, da je za njega, misionarska Crkva ona koja „mora izaći iz sebe i otići u svijet" uvodeći kršćanstvo u povijest („La Repubblica", 21. rujna 2014.).

Te teorije se odražavaju u Kasperovoj moralnoj teologiji, prema kojoj iskustvo susreta s Kristom poništava zakon, ili bolje, zakon je smetnja od koje se čovjek mora osloboditi da bi susreo Kristovu milost. U svojoj panteističkoj filozofiji Schelling upija zlo u Boga. Kasper upija zlo u otajstvo križa, u kojemu on vidi poricanje tradicionalne metafizike i naravnog zakona koji proizlazi iz nje. „*Za Schellinga prijelaz s negativne filozofije na pozitivnu filozofiju je u isto vrijeme prijelaz od zakona prema*

Evanđelju“ (*Das Absolute in der Geschichte*, str. 178.), piše njemački kardinal, koji sa svoje strane vidi prijelaz od zakona na Evanđelje u prvenstvu pastoralne prakse nad apstraktnim naukom.

Kasperov moralni nauk barem implicitno antinomistički

S ove točke gledišta, moralni nauk kardinala Kaspera je, barem implicitno, antinomistički. Antinomizam je pojam kojeg je skovao Luther protiv svog „lijevog“ protivnika, Johanna Agricole (1494. - 1568.), ali datira iz antičkih i srednjovjekovnih hereza upućujući na odbacivanje Starog zavjeta i njegovih zakona, [o kojima se] mislilo kao o stezanju i ograničavanju puka, za razliku od Novog zavjeta, odnosno nove ekonomije milosti i slobode. Općenitije antinomizam znači odbacivanje naravnog moralnog zakona koji ima svoje korijene u odbacivanju ideje o naravi. Za kršćanske antinomiste ne postoji zakon, jer ne postoji univerzalna objektivna ljudska narav. Posljedice su nestanak osjećaja za grijeh, poricanje apsolutne moralnosti i seksualna revolucija unutar Crkve.

Unutar ove perspektive razumljivo je što kardinal Kasper u svojoj nedavnoj knjizi, koja je objavljena na njemačkom jeziku 2012. godine, a potom prevedena na talijanski jezik za kolege na Queriniani 2013. godine, (*„Barmherzigkeit: Grundbegriff des Evangeliums. Schlüssel christlichen Lebens“*), predlaže raskid s tradicionalnom ravnotežom između pravednosti i milosrđa, čineći od ove posljednje (što je protiv tradicije), glavni Božji atribut. Međutim, kao što je otac Serafino Lanzetta primijetio u izvrsnoj analizi njegovog djela: „*milosrđe usavršava i nadopunjuje pravednost, ali je ne poništava; ono je pretpostavlja, inače ne bi samo po sebi imalo razlog postojanja“*. Nestanak pravednosti i zakona čini koncept grijeha i otajstva zla nerazumljivim, osim za njihovo reintegriranje u teozofsko i gnostičko gledište.

Erazmo, Luther, i... Kasper?

Ovu zabludu pronalazimo i u luteranskom postulatu „samo milost“. Budući da je ukinuo posredovanje razuma i naravi, za Luthera je jedini način podizanja prema Bogu „vjera iz pouzdanja“, koja svoj uvod ima ne u racionalnoj metafizici, od koje mora biti potpuno oslobođena, nego u raspoloženju dubokog očaja, kojem je pak tipičan cilj Božja „milost“, a ne istine koje je otkrio. To načelo, kako je Silvana Seidel Menchi pokazala u „*Erasmo in Italia. 1520-1580“* (Bollati Boringhieri, Torino, 1987.),

razvijeno je u heretičkoj književnosti 16. stoljeća zahvaljujući utjecaju Erazmove rasprave, *De immense Dei misercordia* (1524.), koja je otvorila vrata neba „ljudima dobre volje“ (Isto, str. 143. - 167.). U sektama koje potječu od Erazma i Luthera koji su bili krajnja ljevica protestantske reformacije, opet su se pojavile antitrinitarne zablude iz 4. stoljeća: arijanstvo, modalizam, sabelianizam, [sve] zasnovane na odbacivanju ili izobličenju ideje naravi.

Jedini pokornički put na kojem se može doživjeti zagrljaj božanskog milosrđa je odbacivanje grijeha u koji smo uronjeni i priznavanje božanskog zakona poštovanja i ljubavi. Ovaj zakon je ukorijenjen u ljudskoj naravi i urezan u srcu svakog čovjeka „prstom samog Stvoritelja“ (Rim 2, 14-15). On predstavlja vrhovni sud o svakom činu i ljudskim događajima u njihovoj ukupnosti, to jest, u povijesti.

Pojam naravi nije apstraktan. Ljudska narav je suština čovjeka, to je ono što je on prije nego što je čovjek. Čovjek je osoba, nositelj neotuđivih prava, jer ima dušu. A on ima dušu budući da, za razliku od bilo kojeg drugog živog bića, ima racionalnu narav. Naravno nije ono što potječe od čovjekovih nagona i želja, nego ono što odgovara pravilima razuma, koji se pak moraju podvrći objektivnom poretku i nepromjenjivim načelima. Naravni zakon je racionalan i nepromjenjiv, [prema tome] jer je nepromjenjiv budući da je duhovan, to je narav čovjeka. Sve osobe iste naravi djeluju ili bi trebale djelovati na isti način, jer naravni zakon nije upisan u naravi ovog ili onog čovjeka, nego u ljudskoj naravi promatranoj u sebi, u njenoj trajnosti i stabilnosti.

Sociološki vješto odbacivanje naravnog zakona u *Instrumentum laboris* Biskupske sinode

Kardinal Kasper ne vjeruje u univerzalni i apsolutni naravni zakon. U *Instrumentum laboris*, službenom vatikanskom dokumentu koji priprema teren za sinodu u listopadu, to odbacivanje naravnog zakona je očito, čak i ako je prikazano više po sociološkom ključu nego po teološkom. „*Koncept naravnog prava danas izgleda, u različitim kulturnim kontekstima, vrlo problematičan, ako ne i posve neshvatljiv“* (br. 21), kaže on, i budući da, „*Danas, ne samo na Zapadu, nego u svakom dijelu svijeta, znanstveno istraživanje predstavlja ozbiljan izazov za koncept naravi; evolucija, biologija i neuroznanost, kada su suočene s tradicionalnom idejom naravnog zakona, zaključuju da ona nije 'znanstvena'“*. Prema Kasperovom

programu, duh Evanđelja čije vrijednosti treba priopćiti „*na način razumljiv današnjem čovjeku“*, suprotstavlja se naravnom zakonu. Zbog toga je neophodno „*staviti veći naglasak na ulogu Božje riječi kao povlaštenog sredstva u koncepciji bračnog života i obitelji, i preporučiti veće pozivanje na Bibliju, njezin jezik i pripovijesti. U tom smislu, ispitanici predlažu iznošenje tog pitanja na javnu raspravu i razvijanje ideja biblijskog nadahnuća i „reda u stvaranju“, koje bi mogle omogućiti ponovno iščitavanje koncepta naravnog prava na smisleniji način u današnjem svijetu. (...) Također je dana preporuka da se izravno u te stvari uključi mlade ljude“* (br. 30).

Konkretni učinci

Neizbježne posljedice ove nove ideje moralnosti o kojoj će sinodalni oci morati razgovarati naveo je Vito Mancuso u „La Repubblica“ od 18. rujna. Naravni zakon „*je pretežak teret za nositi*; *moramo se stoga usredotočiti na dubinski put obnove u pitanjima seksualne etike“*, što bi trebalo rezultirati „*naknadnom potrebnom otvorenošću: 'da' kontracepciji; 'da' prebračnim odnosima; 'da' priznavanju homoseksualnih parova“*.

U svjetlu tog katastrofalnog plana u smjeru nemoralnosti, zašto se iznenađujemo jer su petorica kardinala objavili knjigu u obranu tradicionalne moralnosti i jer su ih ostali kardinali, biskupi i teolozi podržali u tom stajalištu? Protiv onih koji pozivaju na novu doktrinarnu i pastoralnu disciplinu, kardinal Pell je napisao, „*nepremostiva barijera*“ je podignuta na temelju „*gotovo potpune jednodušnosti po tome pitanju o čemu je katolička povijest dala dokaz kroz dvije tisuće godina“* (Predgovor, Juan Pérez-Soba, Stephen Kampowski, *Oltre la proposta di Kasper,* (Osim Kasperovog prijedloga), Cantagalli, Siena, 2014., str. 7).

Nadamo se da će to biti slobodan i otvoren susret, bez nametanja pravila odozgor koja falsificiraju uloge. Ulozi su ne samo jednostavne različitosti u mišljenjima, nego pojašnjenje misije Crkve. Jednako se nadamo da vjerni prelati tradicije neće biti zastrašeni, te da će se moći strpljivo nositi s nasiljem masovnih medija, pa čak i nepravednom i intenzivnom kritikom Crkve koju će možda morati izdržati.

„Najbolja pjesma je i dalje naša“ (str. 8), piše kardinal Pell, a Atanazije je i dalje uzor za naše vrijeme i za sve one koji neće ustuknuti od pravedne bitke u obrani istine.

Objavljeno u: Il Foglio, 1. listopada 2014.

4. Nekoliko točaka iz Izvještaja od 13. listopada 2014.

U **točci 17** Izvještaja od 13. listopada govori se:
„S obzirom na princip gradualiteta u planu spasenja valja se pitati, koje mogućnosti imaju bračni parovi koji su doživjeli da im je brak propao, i kako im se može ponuditi Kristova pomoć kroz službu Crkve. U vezi s tome dolazi važan heremeneutički ključ nauka II. vatikanskog, koji izjavljuje da *„jedina Kristova Crkva subzistira u Katoličkoj Crkvi“*, a ipak istovremeno priznaje *„da se izvan njezinog ustroja nalaze mnogi elementi posvećenja i istine koji, kao darovi svojstveni Kristovoj Crkvi, snažno potiču na katoličko jedinstvo“* (LG 8).“

Točka 18: „U toj perspektivi treba ponajprije naglasiti vrijednost i narav trajnosti ženidbe. Neki ljudi se pitaju, ne uključuje li sakramentalna punina braka mogućnost da se u tim nesavršenim oblicima pronađu pozitivni oblici, koji se nalaze izvan te stvarnosti braka, ali su u svakom slučaju prema njoj usmjereni. Nauk o stupnjevima crkvenog zajedništva, kao što je formuliran na II. vatikanskom saboru, potvrđuje viziju postupnog načina sudjelovanja krštenih osoba u *Mysterium Ecclesiae* (otajstvu Crkve).“

Točka 50: „Homoseksualne osobe imaju darove i vrijednosti koje mogu ponuditi kršćanskoj zajednici: jesmo li u stanju tim osobama izraziti dobrodošlicu, tako da ćemo im osigurati prostor zajedništva u našim zajednicama? Oni često žele susresti Crkvu koja je kuća dobrodošlice. Mogu li naše zajednice to biti, prihvaćanjem i ispravnim vrednovanjem njihove seksualne orijentacije, bez da se stavi u pitanje katolički nauk o obitelji i braku?“

5. R. De Mattei: Probijanje seksualne revolucije u Crkvu – izbrisan osjećaj za grijeh – ukinuto znanje o dobru i zlu

Osjećaj grijeha je izbrisan; ideja dobra i zla ukinuta; naravni zakon potisnut; bilo kakvo pozitivno spominjanje vrijednosti djevičanstva i čistoće napušteno. Izvješćem kojega je 13. listopada 2014. predstavio na Sinodi o obitelji kardinal Peter Erdö, seksualna revolucija se sada i službeno probila u Crkvu, s razornim posljedicama na duše i samo društvo.

Relatio Post Disceptationem koju je sastavio kardinal Erdö, sinopsis je prvog tjedna rada Sinode i to je ono što će usmjeriti njene zaključke. Prvi dio dokumenta pokušava nametnuti (jezikom najgore vrste po uzoru na 1968.) „antropološko-kulturalne promjene“ u društvu kao „izazov“ za Crkvu. Suočeni sa slikom od poligamije do afričkog „braka u fazama“ mi sada imamo „praksu suživota“ u zapadnom društvu; u izvješću se navodi postojanje „rasprostranjene želje za obitelji“. Nema nijednog elementa moralnog vrednovanja.

Prijetnju individualizma i individualističkog egoizma, tekst uspoređuje s pozitivnim vidom „relacionalnosti (stvaranja odnosa)“ koja se sama po sebi smatra nečim dobrim, pogotovo ako se nastoji pretvoriti u stabilnu vezu (br. 9-10). Crkva ne želi izricati prosudbe o vrijednostima, nego „[nudi] smislene riječi nade“ (br.11). Dakle, potvrđeno je novo zapanjujuće moralno načelo: „zakon postupnosti“ koji omogućuje uvažavanje pozitivnih elemenata u svim situacijama koje je, do sada, Crkva definirala kao grešne. Zlo i grijeh zapravo ne postoje. Postoje samo „nesavršeni oblici dobra“ (br.18) u skladu s doktrinom o „razinama zajedništva“ koja se pripisuje Drugom vatikanskom koncilu. „Stoga, shvativši potrebu duhovnog razlučivanja s obzirom na suživot, građanske brakove, te razvedene i ponovno vjenčane osobe, zadaća je Crkve prepoznati ono sjeme Riječi koje se proširilo izvan njenih vidljivih i sakramentalnih granica“.

Rastavljeni i ponovno oženjeni kao povod, za rušenje 2000 godina morala i vjere

Pitanje rastavljenih i ponovno oženjenih povod je koji odobrava načelo koje ruši dvije tisuće godina katoličke vjere. Prema *Gaudium et spes* „Crkva se obraća s poštovanjem onima koji su dio njenog života na nepotpun i nesavršen način, procjenjujući više pozitivne vrijednosti koje oni čuvaju, nego granice i mane“ (br. 20). Što znači da slabi bilo koja vrsta

moralne osude, jer bilo koji grijeh predstavlja nesavršen oblik dobra i nepotpuni način sudioništva u Crkvi. „U tom pogledu, nova dimenzija današnjeg obiteljskog pastorala sastoji se u prihvaćanju realnosti građanskog braka i također suživota, uzimajući u obzir dužnu razliku“, (br.22) i to pogotovo „kada veza dosegne značajnu razinu stabilnosti putem javne prisege i karakterizira je velika ljubav, odgovornost s obzirom na potomstvo i sposobnost da se odupre kušnjama“ (br. 22). Time je nauk Crkve okrenut naopako jer je po njemu život u stanju grijeha u slučaju građanskog braka teži grijeh od povremenog i trenutnog spolnog čina, jer potonji predstavlja manje poteškoća za povratak na pravi put.

„Odvažne pastoralne odluke“ ne podrazumijevaju odvažnost suprotstaviti se zlu

„Nova osjetljivost u današnjem pastoralu sastoji se u shvaćanju pozitivne stvarnosti građanskih ženidbi i, nakon što smo istaknuli naše razlike, suživota.“ (br.36). Dakle nova pastoralna praksa onda podrazumijeva šutnju o zlu, odustajanje od obraćenja grešnika i prihvaćanje *statusa quo* kao nepovratnog. To je ono što se u izvješću naziva „odvažnim pastoralnim izborom“ (br.40). Odvažnost, čini se, nije u suprotstavljanju zlu, nego u prilagođavanju njemu. Odlomci posvećeni prihvaćanju homoseksualnih osoba činili su se najskandaloznijima, ali oni su logično dosljedni ovdje izloženim načelima. Čak i čovjek na ulici razumije da, ako je moguće da razvedeni i ponovo oženjeni primaju sakramente, onda je i sve ostalo dopušteno, počevši od homoseksualnog nazovibraka.

Homoseksualne osobe imaju „darove koje mogu ponuditi kršćanskoj zajednici“?

Marco Politi u „Il Fatto“ (14. listopada), naglasio je da se nikada, nikada, nije ovakva rečenica našla u službenom dokumentu crkvene hijerarhije: „Homoseksualci imaju darove i kvalitete koje mogu ponuditi kršćanskoj zajednici“. Slijedi pitanje biskupima cijeloga svijeta: „Jesmo li sposobni dočekati dobrodošlicom te ljude, koja im jamči bratski prostor u našim zajednicama?“ (br. 50). Iako ne uspoređuje veze između istih spolova s brakom između muškarca i žene, Crkva predlaže da se: „razrade realne staze afektivnog rasta i ljudska i evanđeoska zrelost koja integrira seksualnu dimenziju“ (br. 51). „Ne negirajući moralne probleme vezane s istospolnim zajednicama, mora se napomenuti da postoje slučajevi u kojima uzajamna pomoć do točke žrtvovanja predstavlja dragocjenu

podršku u životu partnera“ (br. 52). Nije uložen moralni prigovor na posvajanje djece od strane homoseksualnih parova: sve što je rečeno bilo je da „Crkva posebnu pažnju posvećuje djeci koja žive s parovima istog spola, ističući da potrebe i prava malenih uvijek moraju biti prioritet“ (br. 52). Na konferenciji za novinare, monsinjor Bruno Forte se nadao „kodificiranju prava koja bi bila zajamčena ljudima koji žive u istospolnim zajednicama.“

Šezdesetosmaške parole umjesto riječi apostola Pavla

Razorne riječi svetoga Pavla: „Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici: ni mekoputnici, ni muškoložnici, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega“ (1 Kor 6,9), nemaju smisla za špekulante novog panseksualnog ćudoređa. Po njima je potrebno prihvatiti pozitivnu stvarnost onoga što je nekad bio grijeh „koji vapije u nebo za osvetom“ (Katekizam sv. Pija X). „Moralnost zabrane“ treba zamijeniti dijalogom i milosrdnošću, a slogan '68-ih, „zabranjeno zabraniti“ sada je ažuriran pastoralnom formulom po kojoj se „ništa ne može osuditi“. Ne padaju samo dvije zapovijedi, šesta i deveta, koje zabranjuju nečiste misli i čine izvan braka, nego nestaje ideja o objektivnom naravnom i božanskom poretku sažetom u Dekalogu. Čini po sebi nedopušteni, istina i moralne vrijednosti, za koje bi trebalo biti spreman dati i svoj život (br. 51 i br. 94), kao što je definirano u enciklici Veritatis Splendor, više ne postoje. Nisu samo Veritatis Splendor i nedavna izjava Kongregacije za vjeru u pitanjima seksualnog morala na optuženičkoj klupi, nego i sam Tridentski sabor, koji je dogmatski formulirao narav sedam sakramenata, počevši od euharistije i ženidbe.

„Upitnik“ biskupima i „sociološka“ manipulacija

Sve je počelo u listopadu 2013. godine, kada je Papa Franjo, nakon što je objavio saziv za dvije sinode o obitelji, redovnu i izvanrednu, promovirao „Upitnik“ upućen biskupima svijeta. Iskrivljena upotreba istraživanja i upitnika je dobro poznata. Javno mnijenje smatra da upravo zato što je izbor napravila većina ljudi, on mora biti ispravan. A istraživanja pripisuju većini ljudi mišljenja koja su već unaprijed odredili manipulatori konsenzusa. Upitnik kojeg je htio Papa Franjo bavio se gorućim pitanjima od kontracepcije do pričesti za razvedene, suživota i „braka“ između homoseksualaca, više s indikativnim ciljem nego informativnim. Prvi odgovor koji je objavila njemačka biskupska konferencija 3. veljače („Il

Regno Documenti“ 5 (2014.), str. 16-172) je očito objavljen da bi se uvjetovale pripreme za Sinodu i, iznad svega, ponudilo kardinalu Kasperu sociološku osnovu koju je trebao za svoje izvješće na Konzistoriju koje mu je Papa Franjo povjerio.

Ono što je izašlo na vidjelo bilo je ustvari da njemački katolici izričito odbacuju „tvrdnje Crkve o predbračnim spolnim odnosima, homoseksualnosti, razvedenima i ponovo oženjenima i kontroli rađanja“ (str. 163). „Odgovori koje su došli iz biskupija – ponavljalo se - daju nam uvid u veliku udaljenost između krštenih i službenog nauka, a osobito u vezi s predbračnim suživotom, kontrolom rađanja i homoseksualnošću“ (str. 172). Ova udaljenost se ne predstavlja kao otuđenost samih katolika od Učiteljstva Crkve, nego kao nesposobnost Crkve da razumije i da se uskladi s vremenom. Kardinal Kasper će u svom izvješću Konzistoriju 20. veljače, definirati tu udaljenost kao „ponor“ koji bi Crkva morala ispuniti prilagodbom na praksu nemorala.

Papa želi „transparentnu raspravu“ iza zatvorenih vrata?

Prema jednom od Kasperovih sljedbenika, svećeniku iz Genove, Giovanniju Ceretiju, poznatom po tendencioznoj studiji o razvodu u prvoj Crkvi, Papa Franjo je promicao upitnik da bi izbjegao raspravu koja se odvija „u tajnim sobama“ („Il Regno-Attualità“ 6 (2014.), str. 158). Ipak, ako je istina da je Papa želio provoditi raspravu na transparentan način, teško je shvatiti odluku o održavanju Izvanrednog konzistorija u veljači, a zatim Sinodu u listopadu iza zatvorenih vrata. Jedini tekst o kojem se znalo, zahvaljujući *„Il Fogliu“,* bilo je izvješće kardinala Kaspera. Nakon toga, što se tiče rada - potpuna tišina.

Tko upravlja protokolom, upravlja mišljenjem

U svom *Diary of the Council*, 10. studenog 1962., otac Chenu napominje ovu rečenicu oca Giuseppea Dossettija, jednog od glavnih stratega progresivnog fronta: **„Pobjednička bitka se vodi ako se bavi procedurom. Uvijek sam pobjeđivao na takav način“**. Na skupovima proces odlučivanja ne pripada većini, nego manjini koja kontrolira proceduru. Demokracija ne postoji u političkom društvu, a još manje u religiji. Demokracija u Crkvi, primijetio je filozof Marcel De Corte, je crkveni cezarizam, najgori od svih režima. U postupku ove Sinode

postojanje tog crkvenog cezarizma pokazuje atmosfera teške cenzure koja ga je pratila do sada.

Čak i svjetovni mediji iznenađeni eksplozivnom snagom Izvješća

Najoprezniji vatikanski novinari, kao što su Sandro Magister i Marco Tosatti istaknuli su da je na ovoj sinodi (za razliku od prijašnjih), veto stavljen na sinodalne oce i njihove intervencije. Magister je, podsjećajući na razliku koju je Benedikt XVI. pravio između „pravog" Drugog vatikanskog koncila i „virtualnog" koji mu je pretpostavljen, govorio o: „podjeli između stvarne i virtualne sinode, potonje izgrađene u medijima njihovim sustavnim prenaglašavanjem stvari koje preferira „duh" vremena". Međutim, sada se zapravo tekstovi Sinode ističu svojom razornom moći, bez mogućeg izobličenja od strane masovnih medija koji su doista pokazali svoje čuđenje zbog eksplozivnog učinka *Relatija* kardinala Erdöa .

Naravno, taj dokument nema nikakve učiteljske vrijednosti. Također je legitimno sumnjati odražava li pravu misao sinodalnih otaca. *Relatio*, međutim, nagoviješta *Relatio Synodi* - završni dokument biskupskog zbora.

Današnji otpor kao velika drama savjesti: tada se trebalo suprotstaviti Henriku VIII., danas papi

Pravi problem koji se sada postavlja je pitanje otpora, koji se spominje u knjizi, *Remaining in the Truth of Christ* (Ostati u Kristovoj istini), kardinala Brandmullera, Burkea, Caffarre, De Paolisa i Müllera (Cantagalli 2014.). Kardinal Burke je u razgovoru za Alessandra Gnocchija u *Il Foglio* od 14. listopada, izjavio da bi eventualne promjene u nauku i praksi Crkve koje bi došle od Pape bile neprihvatljive, „budući da je papa Kristov namjesnik na zemlji, te je stoga prvi sluga istine vjere. Znajući Kristovo učenje, ne vidim kako je moguće odstupiti od ovog nauka doktrinarnom izjavom ili pastoralnom praksom koja ignorira istinu".

Biskupi i kardinali su, čak i više od običnog vjernika, suočeni sa strašnom dramom savjesti, puno ozbiljnijom od one s kojom su se engleski mučenici morali suočiti u XVI. stoljeću. Tada se, zapravo, radilo o neposlušnosti najvišoj građanskoj vlasti, kralju Henriku VIII., koji je, zbog razvoda, započeo raskol s Rimskom Crkvom. Danas, međutim, otpor ide protiv

najviših vjerskih autoriteta ako bi oni odstupili od trajnog nauka Crkve. A oni koji su pozvani na otpor nisu neposlušni katolici ili otpadnici, nego zapravo oni koji najdublje štuju ustanovu papinstva. U vrijeme Henrika VIII., oni koji su pružali otpor bili su poslani svjetovnoj vlasti, koja ih je osudila na glavosijek ili da ih se raskomada. Moderna svjetovna vlast provodi moralni linč, putem psihološkog pritiska masovnih medija na javno mnijenje. Ishod je često psihološki i fizički slom žrtava, kriza identiteta, gubitak zvanja i vjere - osim ako je osoba u stanju ostvariti herojsku krepost jakosti uz pomoć milosti.

Oduprijeti se, u konačnici, znači potvrditi cjelovitu usklađenost vlastitog života s nepromjenjivom istinom Isusa Krista, rušeći teze onih koji bi željeli pretopiti vječnu Istinu u neizvjesnost životnih iskustava.

Objavljeno u: Il Foglio, 15. listopada 2014.

6. „Ovo je izdaja!“ – Intervju s kardinalom Raymondom Burkeom o Biskupskoj sinodi

Kardinal R. L. Burke se svijetu sviđa malo ili nimalo i, ako je to moguće, još manje se sviđa Crkvi koja se sviđa svijetu. S druge strane, taj je šezdesetšestogodišnji Amerikanac iz Richland Centera u Wisconsinu učinio sve da na katolički način protrese kršćanske savjesti previše sklone mlakosti. Sudjeluje na marševima za život, kaže da treba uskratiti pričest političarima koji podržavaju zakone u korist pobačaja, kritizira ubrzani napredak homoseksualne agende, daje papi Franji do znanja da obrana načela o kojima nema pregovora nije moda podložna hirovima prvosvećenika, podržava misu prema tradicionalnom obredu.

Nedavno je objavio zajedničku knjigu 'Ostati u istini Kristovoj. Brak i pričest u Katoličkoj Crkvi' koja se otvoreno suprotstavlja 'milosrdnim' otvaranjima kard. Kaspera u pogledu obitelji i pričesti za rastavljene koji su ponovo civilno vjenčani. Dakle, ništa čudno ako Bergogliova rekonstrukcija Rimske kurije predviđa da kardinal s mjesta prefekta Vrhovnog sudišta Apostolske signature treba u egzil na službu kardinala zaštitnika Suverenog malteškog reda. U međuvremenu je istančani kanonist, sin seoske Amerike, na Biskupskoj sinodi o obitelji preuzeo ulogu protuigrača, katechona, protiv 'obrata' koji se zapravo pripisuje Papinoj

namisli što nikada nije demantirano. Kako kaže 'Bibbia poliglotta' [Višejezična Biblija] otvorena na stalku za čitanje u njegovoj radnoj sobi, i to na stranici Propovjednika: 'Sve ima svoj čas (...) postoji vrijeme za šutnju/ i vrijeme za govorenje' (Prop 3, 1 i 7)

„O vjerskim istinama se ne raspravlja“

- Što se vidi s one strane medijske magle koja okružuje Sinodu?

Vidi se jedna zabrinjavajuća tendencija zato što neki podupiru mogućnost prihvaćanja prakse koja se udaljuje od istine vjere. Iako bi moralo biti očito da se ne može ići dalje tim putem, mnogi, na primjer, ohrabruju opasna otvaranja promjeni o pitanju dopuštanja pričesti rastavljenima i ponovo vjenčanima. Ne vidim kako bi se nepromjenjivo razumijevanje nerazrješivosti braka moglo pomiriti s mogućnošću pripuštanja k pričesti onih koji žive u neregularnim situacijama. Ovdje se izravno dovodi u pitanje ono što je naš Gospodin rekao kad je naučavao da čovjek koji ostavi svoju ženu i oženi drugu, čini preljub.

- Prema reformatorima, taj je nauk postao pretvrd.

Zaboravljaju da Gospodin obećava pomoć onima koji su pozvani živjeti u braku. To ne znači da neće biti poteškoća i patnja, nego da će uvijek tu biti božanska pomoć da se s njima suoče i da budu vjerni do kraja.

- Čini se da zastupate manjinsku poziciju...

Prije nekoliko dana gledao sam televizijsku emisiju u kojoj je kard. Kasper rekao da se ide u pravom smjeru otvaranja. Ukratko: 5,7 milijuna Talijana koji su pratili tu emisiju, morali su dobiti dojam da cijela Sinoda maršira na istoj liniji te da je Crkva došla do točke da mijenja svoj nauk o braku. No, to, jednostavno, nije moguće. Mnogi su biskupi uzeli riječ kako bi rekli da promjene nisu dopustive.

- Ali to ne proizlazi iz dnevnog 'briefinga' vatikanske Tiskovne službe. Na to se požalio i kard. Müller.

Ne znam kako je zamišljen 'briefing', ali mi se čini da nešto ne funkcionira dobro ako se tako manipulira informacijama da se iznosi samo jedno mišljenje, umjesto da se vjerno izvijesti o različitim iznesenim pozicijama. To me jako zabrinjava jer zamjetan dio biskupa ne prihvaća ideje o otvaranju, ali se za to ne zna dovoljno. Govori se o nužnosti da se Crkva otvori svijetu kako je to u veljači navijestio kard. Kasper. Zapravo, njegov stav o temi obitelji i pričesti za rastavljene koji su se ponovo vjenčali nije nov. O tom se diskutiralo prije trideset godina. Od veljače je dobio novu snagu i pustilo se da se širi na nimalo nevin način. No, sve to mora prestati jer nanosi veliku štetu vjeri. Biskupi i svećenici mi kažu da sada mnogi rastavljeni koji su se opet civilno vjenčali zahtijevaju da ih se pripusti k pričesti jer to hoće papa Franjo. Zapravo, tvrdim da se on o tom pitanju do sada nije izjasnio.

- Međutim, čini se očitim da kard. Kasper i oni koji su na toj liniji govore s Papinim dopuštenjem.

To da. Papa je imenovao kard. Kaspera za Sinodu i dopustio da debata ide dalje tim kolosijekom. Ali, kako je kazao jedan drugi kardinal: 'Papa se još nije izjasnio'. Očekujem njegovu izjavu koja može biti samo u kontinuitetu s naukom Crkve svih vremena. Nauk koji se nije promijenio jer se ne može promijeniti.

- Neki prelati koji zastupaju tradicionalni nauk kažu da bi prihvatili promjene ako ih Papa poduzme. Nije li to proturječje?

Da, to je proturječje jer je Papa Namjesnik Kristov na zemlji i time prvi sluga istine vjere. Znajući nauk Kristov, ne vidim kako bi se moglo odstupiti od tog nauka nekom doktrinarnom izjavom ili pastoralnom praksom koja ignorira istinu.

- Ne pridonosi li akcent koji je Papa stavio na milosrđe kao najvažniju, ako ne i jedinu misao vodilju Crkve, iluziji da bi se moglo prakticirati pastoral razriješen od nauka?

Širi se ideja da bi mogla postojati jedna milosrdna Crkva koja se ne bi brinula oko istine. Duboko me vrijeđa ideja da navodno sve do danas biskupi i svećenici nisu bili milosrdni. Odrastao sam u seoskom predjelu

SAD-a i sjećam se kako je dok sam bio dijete u našoj župi bio jedan par s farme blizu naše koji je dolazio na misu u crkvu, ali se nikada nije pričešćivao. Kad sam bio veći, pitao sam svog oca za razlog i on mi je vrlo prirodno objasnio da oni žive u neregularnom stanju i prihvaćaju to što se ne mogu pričestiti. Župnik je s njima bio vrlo prijateljski, vrlo milosrdan i svoje je milosrđe uporabio za to da se par opet povrati životu u skladu s katoličkom vjerom. Bez istine ne može biti pravog milosrđa. Roditelji su me uvijek učili: ako ljubimo grješnike, moramo mrziti grijeh i sve učiniti da otrgnemo grješnike od zla u kojem žive.

- U Vašoj se radnoj sobi nalazi kip Srca Isusova. U Vašoj je kapeli još jedna slika Srca Isusova. Biskupsko Vam geslo glasi: 'Secundum Cor Tuum'. Jedan biskup, dakle, može ujediniti milosrđe i nauk...

Da, na neiscrpivom i nepresušnom vrelu istine i ljubavi, to jest u slavnom probodenom Srcu Isusovu, svećenik nalazi mudrost i snagu da vodi stado u istini i ljubavi. Arški Župnik je definirao svećenika kao ljubav Srca Isusova. Svećenik ujedinjen s Presvetim Srcem Isusovim neće podleći kušnji reći stadu nešto drugo, doli riječi Kristove koje su nam nepogrješivo predane po Crkvi. Neće podleći kušnji da riječi zdravoga nauka zamijeni konfuznim jezikom i vrlo lako zabludivim.

- Ali reformatori tvrde da se ljubav prema Crkvi sastoji u tome da se trči za svijetom.

To je zaglavni kamen u razmišljanjima onih koji hoće promijeniti nauk ili disciplinu. To me jako brine. Kaže se da su se vremena toliko promijenila da se više ne može govoriti o naravnom pravu, nerazrješivosti braka... Ali, čovjek se nije promijenio. On je i dalje onakav kakvim ga je stvorio Bog. Zasigurno, svijet se sekularizirao, ali to je samo razlog više da se jasno i glasno navješćuje istina. To je naša dužnost, ali da to mognemo učiniti mora se, kako u 'Evangelium vitae' poučava Ivan Pavao II., stvari nazvati imenom. Ne možemo rabiti dvoznačan govor da se svidimo svijetu.

- Čini se da jasnoća nije prioritet reformatorima ako, na primjer, ne vide kontradikciju kada tvrde da rastavljeni koji su se ponovo vjenčali mogu pristupiti pričesti pod uvjetom da priznaju nerazrješivost braka.

Ako netko iskreno zastupa nerazrješivost braka, onda je jedino što može urediti neregularno stanje u kojem se nalazi ili se suzdržati od pričesti. Tu nema srednjeg puta.

- Čak ni tzv. pravoslavna rastava?

Pravoslavna praksa 'oikonomie' ili drugog ili trećeg pokorničkog braka je i povijesno i aktualno vrlo složena. U svakom slučaju Katolička Crkva tu praksu za koju je stoljećima znala, nikada nije prihvatila zbog snage Gospodinovih riječi koje se spominju u Evanđelju po Mateju (19, 9).

- Ne mislite li da bi ukoliko se osigura to otvaranje, uslijedila mnoga druga?

Sigurno. Sada se kaže da bi se to osiguralo samo u nekim slučajevima. No, tko barem malo poznaje ljude zna da ako se popusti u jednom slučaju, popušta se i u svim ostalima. Ako se zajednica rastavljenih koji su se ponovo vjenčali dopusti kao zakonita, bit će otvorena vrata svim zajednicama koje nisu po zakonu Božjem jer će biti eliminiran konceptualni zaštitni zid koji štiti dobar nauk i dobar pastoral koji se iz njega izvodi.

- Reformatori često govore o Isusu koji je spreman tolerirati grijeh da se mogne približiti ljudima. Je li to zaista bilo tako?

Takav Isus je jedna izmišljotina bez primjera u evanđeljima. Dovoljno je sjetiti se sukoba sa svijetom u Evanđelju po Ivanu. Isus je bio najveći protivnik svoga vremena, a to je i danas. Mislim na ono što je rekao ženi uhvaćenoj u preljubu: 'Ni ja te ne osuđujem. Idi i ne griješi više' (Iv 8, 11).

- Pripuštanje pričesti razvedenih koji su se ponovo civilno vjenčali potkopava sakrament ženidbe, ali i sakrament euharistije. Nije li to odstupanje koje dira u srce Crkve?

U Prvoj poslanici Korinćanima, u jedanaestom poglavlju, sv. Pavao poučava da onaj tko prima Euharistiju u stanju grijeha, 'sud sebi jede'. Pristupiti Euharistiji znači biti u zajedništvu s Kristom, biti suobličeni Njemu. Mnogi oponiraju idejom da Euharistija nije sakrament savršenih,

ali to je krivi argument. Nijedan čovjek nije savršen i Euharistija je sakrament onih koji se bore da budu savršeni, prema onomu što Isus zahtijeva: 'Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!' (Mt 5, 48). I onaj koji se bori da postigne savršenost griješi, i ako je u stanju smrtnoga grijeha ne može se pričestiti. Da bi opet mogao, mora se ispovjediti, pokajati i čvrsto odlučiti više ne griješiti. To vrijedi za sve, uključujući rastavljene koji su se ponovo civilno vjenčali.

- Danas se sudjelovanje na euharistiji ne promatra kao sakramentalni čin, nego kao jedna socijalna praksa. Ne znači više zajedništvo s Bogom, nego prihvaćenost od zajednice. Nije li u tomu korijen problema?

Istina, sve više se širi takva protestantska ideja. I to ne vrijedi samo za rastavljene koji su se opet vjenčali. Često se čuje da u posebnim trenutcima poput prve pričesti, potvrde djece ili vjenčanja i nekatolici mogu primiti Euharistiju. To je protiv vjere, i ponavljam to, to izravno proturječi istini o Euharistiji.

- Umjesto da raspravlja o tim temama, što bi Sinoda trebala učiniti?

Sinoda nije demokratska skupština na kojoj se biskupi okupljaju da već prema većini mijenjaju nauk. Želim da ona bude prigoda da svim obiteljima koje imaju namjeru i trude se svoju vjeru i poziv živjeti najbolje što je moguće, osigura potporu pastirâ; da bude podrška svim muškarcima i ženama koji se usprkos mnogim teškoćama ne žele odreći onoga što evanđelje naučava. To bi trebala činiti Sinoda o obitelji umjesto da se gubi u beskorisnim diskusijama o argumentima koji se ne mogu raspravljati u pokušaju da se promijene istine koje se ne mogu promijeniti. Prema mojem bi mišljenju bilo bolje maknuti te teme sa stola jer one nisu otvorene za raspravu. Umjesto toga, trebalo bi raspravljati kako se može pomoći vjernicima da žive istinu braka. Trebalo bi razgovarati o formaciji djece i mladih koji do braka stižu bez poznavanja fundamentalnih elemenata vjere i onda padaju kod prvih poteškoća.

- Reformatori ne misle na takve katolike koji svoje obitelji drže skupa i u dramatičnim situacijama, umjesto da si započnu 'novi život'?

Mnogi ljudi koji su na sebe preuzeli taj trud pitaju se sada jesu li nešto pogrešno shvatili. Pitaju se jesu li svoj život bacili zbog besmislene žrtve. Sve to nije prihvatljivo, to je izdaja!

- Ne mislite li da je kriza morala povezana s krizom liturgije?

Naravno. U poslijekoncilskom se vremenu dogodio pad vjerskog života i crkvene stege koji je posebno postao vidljiv preko krize liturgije. Liturgija je postala antropocentrična aktivnost. Odražava ljudske ideje umjesto pravo Božje, da mu se klanjamo kao što to On sam traži. Otuda je pozornost na moralnom području usmjerena gotovo isključivo na potrebe i želje ljudi umjesto na ono što je Stvoritelj upisao u srca stvorenja. 'Lex orandi' je uvijek povezan s 'lex credendi'. Kada čovjek ne moli ispravno, onda i ne vjeruje ispravno i prema tome i ne ponaša se ispravno. Primjerice, kad celebriram tradicionalnu misu, vidim mnogo lijepih mladih obitelji s mnogo djece. Ne vjerujem da te obitelji nemaju problema, ali je očito da imaju više snage za suočavanje s njima. Sve to nešto govori. Liturgija je najsavršeniji i najkompletniji izraz našeg života u Kristu, i kad se to sve napusti ili izda, škodi se svakom aspektu u životu vjernika.

- Što može reći pastir katoliku koji se osjeća izgubljenim pred ovim vjetrovima promjene?

Vjernici samo trebaju imati hrabrosti jer Gospodin neće nikada napustiti svoju Crkvu. Sjetimo se kako je Gospodin umirio olujno more i Njegovih riječi: 'Što ste plašljivi, malovjerni?' (Mt 8, 26). Ako se čini da ovo vrijeme konfuzije ugrožava njihovu vjeru, trebaju se samo još snažnije potruditi oko doista katoličkog načina života. No, jasno mi je da živjeti u ovo vrijeme uzrokuje velike patnje.

- Postaje teško ne misliti o kazni.

Tu prvenstveno mislim na sebe sama. Ako sada patim zbog stanja Crkve, onda mislim da mi Gospodin kaže da sam potrebit čišćenja. Također mislim: ako je patnja tako proširena, onda to znači da je cijela Crkva potrebita čišćenja. No, nije to zbog Boga koji samo čeka da nas kazni, nego

zbog naših grijeha. Ako smo na bilo koji način izdali nauk, moral ili liturgiju, neminovno slijedi patnja koja nas čisti da nas vrati na uski put.“

Intervju vodio: Alessandro Gnocchi, objavljen izvorno u: Il Foglio, 14. listopada 2014.
Prijevod: http://splendordomini.blogspot.com/

7. Intervju s biskupom Athanasiusom Schneiderom

1. Preuzvišeni, kakvo je vaše mišljenje o sinodi? Što ona poručuje obiteljima?

Tijekom sinode postojali su trenuci očite manipulacije od strane nekih klerika koji drže ključne pozicije u uredničkoj i vladajućoj strukturi same sinode. Privremeno izvješće (relatio post disceptationem) je očito montažni tekst bez reference na stvarna izlaganja sinodalnih otaca.

U poglavljima o homoseksualnosti, seksualnosti i „*razvedenima i ponovno vjenčanima*” i njihovom primanju sakramenata, tekst predstavlja radikalnu neopogansku ideologiju. Ovo je prvi put u povijesti Crkve da je ovako heterodoksan tekst objavljen kao dokument službenog sastanka katoličkih biskupa pod vodstvom Pape, iako je tekst imao samo preliminarni karakter. Hvala Bogu i molitvama vjernika diljem svijeta da je konzistentan broj sinodalnih otaca odlučno odbacio takvu ‘agendu'; ovaj program odražava korumpiranu i pogansku ‘mainstream’-moralnost našega vremena, koja se nametnula na globalnoj razini putem političkog pritiska i kroz gotovo svemoćnu prisutnost masovnih medija, koji su odani načelima svjetske rodne ideologije. Takav dokument sa Sinode, čak i ako je samo bio preliminaran, je stvarna sramota i pokazatelj do koje se mjere duh antikršćanskog svijeta već uvukao u tako važne razine života Crkve. Za buduće generacije i za povjesničare ovaj dokument će ostati kao crna mrlja na časti Apostolske Stolice.
Srećom, poruka sinodalnih otaca je pravi katolički dokument koji ocrtava božansku istinu o obitelji, bez prešućivanja dubljih korijena problema, tj. stvarnosti grijeha. Ona daje pravu hrabrost i utjehu katoličkim obiteljima.

Da citiram: „*Mislimo na terete koje nameće život i patnje koje mogu nastati uz dijete s posebnim potrebama, uslijed teške bolesti, u starosti, ili zbog*

smrti voljene osobe. Divimo se vjernosti tolikih obitelji koje podnose ove kušnje s hrabrošću, vjerom i ljubavlju. Oni ih ne vide kao teret koji je pao na njih, nego kao nešto čemu se i sami predaju, prepoznavši patnje Krista u slabostima tijela… Bračna ljubav, koja je jedinstvena i neraskidiva, ustraje unatoč mnogim poteškoćama. Ona je jedno od najljepših čuda, i najčešće. Ta ljubav se širi preko plodnosti i generativnosti, koja uključuje ne samo rađanje djece, nego i darivanje božanskog života po krštenju, njihovu katehezu, i njihovo obrazovanje… Prisutnost obitelji Isusa, Marije i Josipa u njihovom skromnom domu nadvija se nad vama".

2. Postoje ljudi unutar Crkve koji su očekivali promjene u crkvenom nauku vezano uz moralna pitanja i vjerojatno su razočarani sadržajem završnog *Relatija*. Zar ne postoji, međutim, opasnost da se raspravljanjem o pitanjima koja su temeljna za nauk Crkve može samo otvoriti vrata ozbiljnim zloupotrebama i novim, sličnim pokušajima izmjene crkvenog učenja u budućnosti?

U stvari, božanska zapovijed, u našem slučaju **šesta zapovijed** – apsolutna nedjeljivost sakramentalnog braka, je božanski uspostavljeno pravilo, znači oni u stanju teškog grijeha ne mogu primiti svetu pričest. To uči sveti Pavao u svom pismu, nadahnut Duhom Svetim u I. poslanici Korinćanima 11, 27-30, **to se ne može staviti na glasovanje**, baš kao što se ni Kristovo božanstvo nikada ne bi stavilo na glasovanje.

Osoba koja je još uvijek u neraskidivom sakramentalnom braku i koja unatoč tome živi u stabilnom *bračnom* suživotu s drugom osobom, po božanskom zakonu ne može primiti pričest. Dozvoliti takvo što značilo bi dati javnu izjavu da Crkva daje legitimitet razrješivosti kršćanskog braka, a u isto vrijeme ukida šestu Božju zapovijed: „*ne sagriješi bludno*". Ni jedna ljudska institucija, ni papa ni ekumenski sabor nemaju ovlast i nadležnost obezvrijediti ni u najmanjoj stvari ili na neizravan način jednu od deset Božjih zapovijedi, odnosno Isusove riječi: „*Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja.*" (Mt 19, 6). Bez obzira na ove istine koje su se naučavale stalno i nepromjenjivo kroz sve uzraste od strane učiteljstva Crkve do naših dana, kao na primjer u „*Familiaris consortio*" (...) Ivana Pavla II., u *Katekizmu Katoličke Crkve* i kod pape Benedikta XVI., pitanje dopuštenosti pričesti za tzv. „razvedene i ponovno vjenčane" je stavljeno na glasovanje na sinodi. Ta činjenica je sama po sebi mučna i predstavlja stav klerikalne arogancije prema božanskoj istini i Božjoj Riječi.

Pokušaj stavljanja božanske istine i božanske Riječi na glasovanje je nedopustivo za one koji, kao predstavnici Magisterija, moraju gorljivo prenositi božanska pravila (usp Mt 24, 45). Priznavajući pravo na pričest „razvedenima i ponovno vjenčanima" ti biskupi uspostavljaju novu tradiciju s vlastitom voljom i time krše zapovijed Božju, kao što je Krist jednom zaprijetio farizejima i pismoznancima (usp. Mt 15, 3). Da stvar bude još gora, takvi biskupi pokušavaju opravdati svoju nevjeru u Kristove riječi pomoću argumenata kao što su „pastoralna potreba", „milost", „otvorenost Duhu Svetom". Osim toga oni nemaju straha i bez skrupula iskrivljuju, na gnostički način, pravo značenje tih riječi te označavaju u isto vrijeme one koji im se protive i brane nepromjenljivost božanske zapovijedi i istinsku tradiciju kao rigidne, skrupulozne i tradicionalističke.

Tijekom velike Arijanske krize u IV. stoljeću branitelji božanstva Sina Božjega su također označeni kao „nepopustljivi" i „tradicionalisti". Sveti Atanazije je čak izopćen od strane pape Liberija i papa je to opravdao argumentom da Atanazije nije bio u zajedništvu s Istočnim biskupima koji su uglavnom bili heretici ili polu-heretici. Sveti Bazilije Veliki je rekao u toj situaciji sljedeće: „*Samo se jedan grijeh danas oštro kažnjava: pažljivo poštivanje tradicije naših Otaca. Zbog toga su oni dobri izbačeni sa svojih mjesta i odvedeni u pustinju*" (Ep. 243).

Zapravo, biskupi koji podržavaju pričest za „razvedene i ponovno vjenčane" su novi farizeji i pismoznanci jer zanemaruju Božju zapovijed, jer pridonose činjenici da „razvedeni i ponovno vjenčani" i dalje dušom i tijelom „čine preljub" (Mt 15, 19), jer oni žele vanjsku „čistoću" i rješenje po kojem će izgledati „čisti" u očima onih koji imaju moć (društveni mediji, javno mnijenje). Međutim, kada se na kraju pojave na sudu Kristovu, oni će sigurno čuti, na svoju žalost, ove Isusove riječi: „*Što tumačiš naredbe moje, što mećeš u usta Savez moj? Ti, komu stega ne prija, te riječi moje iza leđa bacaš? … i družiš se s preljubnicima.*" (Ps 50,16-18)

Konačni relatio Sinode, nažalost, također sadrži odlomak s glasovanja o pitanju pričesti za „razvedene i ponovno vjenčane". Iako nije postigao potrebne dvije trećine glasova, ipak ostaje zabrinjavajuća i zapanjujuća činjenica da je apsolutna većina prisutnih biskupa uopće glasovala za mogućnost pričesti za „razvedene i ponovno vjenčane", što je tužna refleksija duhovne kvalitete katoličkog biskupstva naših dana. Još je žalosnije što ova stavka, koja nije dobila potrebnu suglasnost kvalitativne većine, ipak ostaje u konačnom tekstu Relatio te će biti poslana svim

biskupijama na daljnju raspravu. To će zasigurno samo povećati doktrinarnu zbunjenost među svećenicima i vjernicima, jer je ostalo u zraku kako se Božje zapovijedi, Božanske Kristove riječi i one apostola Pavla mogu staviti na raspolaganje nekoj grupi ljudi koja će donijeti odluke o njima.

Jedan kardinal, koji je otvoreno i snažno podupirao pitanje pričesti za „rastavljene i ponovno vjenčane", pa čak i one sramotne izjave o homoseksualnim parovima u pripremnom Relatiu, bio je nezadovoljan konačnim Relatio, i drsko je izjavio: „*Čaša je napola puna*", analogno kazujući kako se mora raditi da bi do iduće godine na Sinodi ona bila puna. Moramo čvrsto vjerovati da će Bog raspršiti planove nepoštenja, nevjere i izdaje. Krist nepogrešivo drži kormilo broda Njegove Crkve usred ove velike oluje. Vjerujemo i pouzdajemo se u samog vladara Crkve, našeg Gospodina Isusa Krista, koji jest Istina.

3. Trenutno doživljavamo vrhunac agresije prema obitelji; ta agresija je praćena ogromnom zbunjenošću u području znanosti o čovjeku i ljudskom identitetu. Nažalost, postoje neki članovi crkvene hijerarhije koji, dok raspravljaju o tim stvarima, izražavaju mišljenja koja proturječe nauku našega Gospodina. Kako bismo trebali razgovarati s tim ljudima koji su postali žrtve ove zbrke da bismo ojačali njihovu vjeru i pomogli im k spasenju?

U ovom iznimno teškom trenutku Krist čisti našu katoličku vjeru tako da će kroz ovu kušnju Crkva jače zasjati i biti zaista svjetlo i sol za bljutavi novopoganski svijet zahvaljujući vjernosti i čistoj i jednostavnoj vjeri, prvo - vjernika, malenih u Crkvi, „ecclesia docta" (Crkva koja prima pouku), koja će u ovo vrijeme osnažiti „ecclesia docens" (Crkvu koja poučava, nositelji autoriteta), na sličan način kao što je to bilo u velikoj krizi vjere u IV. stoljeću kako je izjavio bl. kardinal John Henry Newman: „Ovo je vrlo važna činjenica, a u njoj je pouka. Možda je Bog to dopustio, da se Crkvu nauči baš u tom trenutku kad je izlazila iz njezina stanja progona veliku evanđeosku lekciju, da ne predstavljaju mudri i moćni, nego nepoznati, neuki, i slabi njezinu stvarnu snagu. Poganstvo je pobijeđeno uglavnom snagom vjernika. Vjernici su, pod vodstvom Atanazija i egipatskih biskupa, a na nekim mjestima uz potporu svojih biskupa i svećenika, odoljeli najgorim herezama i iskorijenili ih sa svetog područja. ... U tom trenutku ogromne zbrke božansku dogmu o božanstvu našega Gospodina je naviještala, provodila, održavala i ljudski gledano očuvala, daleko više

„Ecclesia docta“ negoli „Ecclesia docens“. Veći dio episkopata bio je nevjeran svojem poslanju, dok je većina laika bila vjerna svome krsnom pozivu. Jednom je papa, drugi puta patrijarh, metropolit, odnosno neki drugi značajni biskup, ili pak opći sabor, kazao ono što ne bi trebalo reći, ili učinili ono što je zamračilo i ugrozilo objavljenu istinu. Dok je s druge strane kršćanski puk, koji je, pod Providnošću, bio crkvena snaga Atanazija, Hilarija, Euzebija iz Vercellija, i drugih velikih pojedinih ispovjednika, koji bez vjernika ne bi uspjeli“ (Arians of the Fourth Century, str. 446, 466).

Moramo potaknuti obične katolike da budu vjerni katekizmu kojeg su naučili, da budu vjerni jasnim Kristovim riječima u Evanđelju, da budu vjerni vjeri koju su im predali njihovi očevi i preci. Moramo organizirati studijske krugove i predavanja o vjekovnom nauku Crkve o pitanju braka i čistoće, pozivajući osobito mlade i bračne parove. Moramo pokazati ljepotu života u čistoći, ljepotu kršćanskog braka i obitelji, veliku vrijednost križa i žrtve u našim životima. Moramo sve više predstavljati primjere svetaca i uzornih osoba koje su pokazale, da su unatoč tome što su trpjeli iste napasti tijela, isto neprijateljstvo i podsmijeh u poganskom svijetu, ipak s Kristovom milošću vodili sretan život u čistoći, u kršćanskom braku i obitelji. Vjera, čista i cjelovita katolička i apostolska vjera će pobijediti svijet (usp. 1 Iv 5, 4).

Moramo osnovati i promicati zajednice mladih čista srca, obiteljske zajednice, zajednice katoličkih supružnika, koji će biti odani vjernosti svojih bračnih obećanja. Moramo organizirati skupine koje će pomagati moralno i materijalno razorenim obiteljima, samohrane majke, skupine koja će molitvom i dobrim savjetom pomoći rastavljenim parovima, skupine i osobe koje će pomoći „razvedenima i ponovo oženjenima“ da započnu ozbiljno obraćenje, odnosno da prepoznaju ponizno svoje grešno stanje i da s milošću Božjom napuste grijehe koji krše Božju zapovijed i svetost sakramenta braka.

Moramo stvoriti skupine koje će brižljivo pomoći osobama s homoseksualnim tendencijama da dođu na put kršćanskog obraćenja, sretni i lijepi put čistog života i ponuditi im konačno na diskretan način psihološko liječenje. Moramo pokazati i propovijedati našim suvremenicima u novopoganskom svijetu oslobađajuću Radosnu vijest Kristovog nauka: da je zapovijed Božja, također i šesta zapovijed, mudra i lijepa: „Savršen je zakon Gospodnji, dušu krijepi; pouzdano je

svjedočanstvo Gospodnje, neuka uči; prava je naredba Gospodnja, srce sladi; čista je zapovijed Gospodnja, oči prosvjetljuje“ (Ps 18, 7-8).

4. Tijekom Sinode, nadbiskup Gądecki iz Poznanja i neki drugi značajni prelati javno su izrazili svoje neslaganje s činjenicom da su se rezultati rasprave udaljili od višegodišnjeg nauka Crkve. Ima li nade da, usred ove zbrke, dođe do buđenja članova klera i onih vjernika koji do sada nisu bili svjesni činjenice da, u samom krilu Crkve, postoje ljudi koji potkopavaju nauk našeg Gospodina?

Svakako je čast za poljski katolicizam da je predstojnik katoličkog episkopata, Preuzvišeni nadbiskup Gądecki, branio jasno i odvažno Kristove istine o braku i ljudskoj spolnosti, čime otkriva da je pravi duhovni sin (...) Ivana Pavla II. Kardinal George Pell je vrlo prikladno okarakterizirao liberalnu seksualnu agendu i navodnu milosrdnu i pastoralnu potporu pričesti za „razvedene i ponovo oženjene“ tijekom Sinode, rekavši da je to samo vrh ledenog brijega i vrsta trojanskog konja u Crkvi.

Da u samom krilu Crkve postoje ljudi koji potkopavaju nauk našega Gospodina postala je očita činjenica koju cijeli svijet može vidjeti zahvaljujući internetu i radu nekih katoličkih novinara koji nisu bili ravnodušni na ono što se događa katoličkoj vjeri koju smatraju Kristovim blagom. Bilo mi je drago vidjeti neke katoličke novinare i internetske blogere koji su se ponašali kao dobri Kristovi vojnici i skretali pozornost na tu klerikalnu agendu koja potkopava trajni nauk našeg Gospodina. Kardinali, biskupi, svećenici, katoličke obitelji, mladi katolici moraju reći sebi: neću se prilagođavati novopoganskom duhu ovoga svijeta, čak i kada taj duh šire neki biskupi i kardinali; neću prihvatiti njihovo pogrešno i perverzno korištenje svetog božanskog milosrđa i „novih Duhova“; odbijam bacati zrnca tamjana pred kipom idola rodne ideologije, pred idolom drugoga braka, priležništva, a čak i ako bi moj biskup to učinio, ja to neću učiniti; s milošću Božjom ću izabrati da radije trpim nego izdam cjelovitu Kristovu istinu o ljudskoj spolnosti i braku.

Svjedoci će uvjeriti svijet, a ne učitelji, rekao je (...) Pavao VI. U „Evangelii nuntiandi“. Crkvi i svijetu hitno trebaju neustrašivi i iskreni svjedoci cjelovite istine zapovijedi i volje Božje, cjelovite istine Kristovih riječi o braku. Moderni klerikalni farizeji i pismoznanci, oni biskupi i kardinali koji bacaju zrna tamjana novopoganskim idolima rodne ideologije

i prileţništva, neće uvjeriti nikoga ni da povjeruje u Krista ni da bude spreman dati svoj život za Krista. Doista: „Veritas Domini manet in aeternum“ (Ps 116: Istina Gospodnja ostaje dovijeka), i: „Krist jučer i danas isti je - i uvijeke“ (Hebr 13, 8), i: „Istina će vas osloboditi“ (Ivan 8, 32). Ova posljednja rečenica bila je jedna od najdražih biblijskih rečenica (...) Ivana Pavla II., pape obitelji. Možemo dodati: objavljena i nepromjenjivo prenošena božanska istina o ljudskoj seksualnosti i braku donijet će pravu slobodu dušama unutar i izvan Crkve. U jeku crkvene krize i lošeg moralnog i doktrinarnog primjera nekih biskupa svoga vremena Sveti Augustin je tješio jednostavne vjernike ovim riječima: *„Što god mi biskupi bili, vi ste sigurni, vi koji imate Boga za Oca i Njegovu Crkvu za majku“* (Contra litteras Petiliani III, 9, 10).

+ Athanasius Schneider, pomoćni biskup nadbiskupije Blažene Djevice Marije u Astani u Kazahstanu

Intervju objavljen u časopisu „Polonia Christiana”. Razgovor vodila dr. Isabella Parowicz.
Dio prijevoda preuzet iz izvora: http://www.quovadiscroatia.com/

8. Intervju Austrijske televizije ÖRF-a s poglavarom Distrikta, p. Stefanom Freyom (21. 10. 2014.)

Kako prosuđujete posljedice Sinode, ali i rasprave koje su se uopće vodile?

Posljedice Sinode, ali i žestina dvotjednih rasprava posve jasno pokazuju da se znatan dio biskupa energično odupirao „pastoralnom otvaranju“ koje je podupirao papa Franjo što nije smjeralo ni za čim drugim, nego da se pokrene prava revolucija unutar Crkve. Crkva mora zastupati objektivni moral koji je prožet Božjim zapovijedima koji ne smije skrenuti u smjeru morala „Laisser-faire“. Ona mora držati na visokoj razini moralne zahtjeve i onda kad proturječe duhu vremena. To je bila njezina veličina kroz sva vremena. Stoga je ona stijena dok valovi bjesne, razbijajući se o obalu.

Što to znači za Vaš dijalog s Vatikanom?

Bratstvo sv. Pija X. uvijek se branilo od rastakajućeg mekšanja crkvenog nauka. Ako se sada brojni visoki crkveni velikodostojnici odlučno protive

usmjerenju ekscesivne liberalizacije, mi smo, dakako, u dobrome društvu. To će našem argumentiranju u razgovorima s Vatikanom zacijelo podariti veću snagu.

Koji je stav Bratstva sv. Pija X. o dvjema temama na Sinodi o kojima se ponajvećma raspravljalo: pastoral za homoseksulace i za rastavljene i ponovno civilno vjenčane?

Pastoralna ljubav treba obuhvatiti sve ljude bez iznimke što je samo po sebi razumljivo, upravo one koji su u teškim životnim situacijama. Ona pak ne smije biti u protuslovlju s istinom, inače bi to bilo lažno milosrđe - „Istina će vas osloboditi“, kaže Isus. O homoseksualnosti službeni „Katekizam Crkve“ koji je izdao papa Ivan Pavao II. jasno govori: „Oslanjajući se na Sveto pismo…Predaja je uvijek tvrdila da su čini homoseksualnosti u sebi neuredni. Protive se naravnom zakonu. Oni spolni čin zatvaraju daru života“. O situaciji rastavljenih i ponovno civilno vjenčanih Isus daje jasan sud: „Što, dakle, Bog združi, čovjek neka ne rastavlja“. Pravo se milosrđe sastoji u tome da se ljudima čiji je život u protuslovlju s Evanđeljem ponudi svaka vrsta pomoći kako bi oni svoj život mogli uskladiti s Bogom. Bog svakomu čovjeku za to nudi svoju milost.

Po onome što se moglo čuti više se od polovice sinodskih otaca zalagalo za to da se rastavljene ponovno vjenčane pripusti sakramentima i gotovo dvije trećine za to da se homoseksualcima prilazi s poštovanjem. Što kažete o tome?

Upravo kod naviještanja morala za Katoličku je Crkvu samo po sebi razumljivo da se prema neistomišljenicima odnosi s osobitim poštovanjem. Držim da je pak nadasve zabrinjavajuće kako se od dvijetusućljetne pastoralne prakse sada želi napraviti tabula rasa. Ne vidim kako se sada odjednom većinskim odlukama može oboriti nepromjenjivo poimanje o nerazrješivost ženidbe. Zar se ovdje izravno ne postavlja u pitanje Kristov nauk koji kaže da netko tko se rastavi i opet oženi čini preljub? (usp. Mt 19,9)

Papa Franjo jedva da se tijekom cijele Sinode sadržajno pozicionirao. Međutim, uvijek se s njim u vezi spominje jasna spremnost na reforme. Kako prosuđujete njegov stav u ovome surječju?

Nitko nema ništa protiv reformi koje imaju smisla. No, one uvijek moraju biti kompatibilne s nepromjenjivom vjerskom istinom. „Nebo će i zemlja

uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti“, kaže Isus. Papa je Kristov namjesnik na zemlji i time prvi sluga božanske istine. Dakle, po svojoj slobodnoj prosudbi on ne može uvesti pastoralnu praksu koja zanemaruje ovu istinu.

* * *

U Hrvatskom tajništvu možete naručiti sljedeće knjige:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu (na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

SADRŽAJ

Predgovor ... 2
Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 83 ... 3
Propovijed p. Marka Tilošanca kod mlade Mise u Zaitzkofenu ... 8
Dokumentacija o Biskupskoj sinodi o obitelji u Rimu:
1. P. Schmidberger: Nemilosrdnost kardinala Kaspera prema rastavljenima i ponovno oženjenima ... 11
2. S. Magister: Režiser i likovi. Kronologija jednog pokušaja smjene paradigme ... 20
3. R. De Mattei: Kasperova zbrka ... 29
4. Nekoliko točaka iz Izvještaja od 13. listopada 2014. ... 36
5. R. De Mattei: Probijanje seksualne revolucije u Crkvu – izbrisan osjećaj za grijeh – ukinuto znanje o dobru i zlu ... 37
6. „Ovo je izdaja!“ – Intervju s kardinalom Raymondom Burkeom o Biskupskoj sinodi ... 42
7. Intervju s biskupom Athanasiusom Schneiderom ... 49
8. Intervju Austrijske televizije s poglavarom Distrikta, p. Stefanom Freyom ... 55
Knjige koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu ... 57
Termini sljedećih Misa FSSPX-a ... 59

Sljedeće Mise Svećeničkog Bratstva sv. Pija X. održat će se:

* u **Dugopolju** kod Splita (**Hotel Katarina)**, **28. prosinca** 2014. u **10 h**
* u **Zagrebu, Češki narodni dom** (Šubićeva 20)**, 4. siječnja** 2015. u **10 h**, uz predavanje na temu: „Biskupska sinoda – kamo ide današnja Crkva?“
* u novoj kapelici FSSPX-a u **Dugom Selu, V. Lisinskog 1**:
  * 26. prosinca 2014. (blagdan sv. Stjepana prvomučenika) u 19 h
  * 28. prosinca 2014. (Nedjelja u osmini Božića) u 19 h
  * 2. siječnja 2015. (prvi petak, Misa Presvetog Srca Isusova) u 19 h
  * 3. siječnja 2015. (prva subota, Misa Blažene Djevice Marije) u 19 h
  * 5. siječnja 2015. (Misa sv. Josipa, zaštitnika hrvatske domovine) u 19 h
  * 6. siječnja 2015. (Bogojavljenje) u 10 h, uz blagoslov vode

Preporučamo Vam da posjetite našu internetsku stranicu: http://christusrexhrvatska.blogspot.com ; gdje možete pronaći brojne vrijedne priloge o katoličkoj vjeri i poslanju Bratstva sv. Pija X.

Sveti Josipe,
zaštitniče
hrvatske domovine,
moli za nas!

Obred primanja u Svećeničko bratstvo sv. Pija X.

i polaganja obećanja vjernosti u Zaitzkofenu, 8. prosinca 2014.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo Svećeničkog bratstva sv. Pija X.
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
Hrvatska
Email: christusrexhrvatska@gmail.com